

Å SKAMME SEG

Takk, broder Neville. Velsigne deg!

God morgen, venner. Det er godt å være her i formiddag. Og jeg tror jeg gjorde en . . . Jeg trenger meg inn på broder Nevilles tid. Satt bak der med sin, forberedte teksten sin; og jeg gikk inn, han begynte å brette sammen teksten sin og sa: “Vel . . .”

² Det minner meg om flere år siden. Før var det en farget broder her nede, som het broder Smith og søster Cross. De var veldig gode venner av meg. Og da jeg kom inn i bygningen om kvelden, pleide den gamle karen . . . Han hadde en hvit bart. Vet ikke om noen av dere husker ham eller ikke. Og han var på plattformen, vet dere. Og alle sang: “Det finnes en vei til Himmelen.” Og broder Smith, han bare satt slik som *dette*, vet dere. Og jeg kom inn bakdøren.

³ Det var en liten pike som var veldig mørk, hun pleide å sitte i hjørnet. Hun begynte å klappe i hendene og sa: “Løft Ham opp”, den sangen, vet dere. De satte sin egen melodi til den, vet dere. Og så over i det andre hjørne var det noen andre som sa, gjentok: “Løft Ham opp.” Vel, det var det de sang da jeg kom inn gjennom døren. Jeg bare elsker den gruppen mennesker.

⁴ Og så satt gamle broder Smith bak der, lite grann, vet dere, og han var av den litt stille typen. Han sa: “Kom inn, eldste, hvil hatten din.” Ikke “hvil deg”; “hvil hatten din”, ser dere. “Kom inn, eldste, hvil hatten din.” Han gikk opp der, og jeg kunne skjønne på måten han begynte at jeg var ille ute, ser dere.

⁵ Han sa: “Vel”, sier han, “barn, dere vet”, han sa, “jeg—jeg bare satt her og lurte: ‘Herre, hva vil Du gi meg å si?’” Sa: “Han—Han—Han bare ristet på hodet, ristet på hodet til meg. ‘Jeg kommer ikke til å gi deg noe å si.’” Sa, han sa: “Jeg så Eldste Branham komme inn bak der, og jeg sa, nå: ‘Herre, jeg kom nettopp på . . .’” Vel, jeg var skikkelig ille ute!

⁶ Broder George Wright, hvordan går det, broder? [Broder Wright sier: “Åh, bra. Ja visst.”—Red.] Velsigne deg, broder Wright! Ja visst. [“Broder Elijah er bak der.”] Åh, er det riktig? Broder Elij’ Perry, sa han, er bak her. Hvor er du hen, broder Elij’? Jeg har ikke sett ham på lang . . . Vel, du store min! Nå burde vi få et skikkelig møte her! Elij’ Perry, George Wright og noen av dem gamle i tralten som pleide å være her da man nesten måtte holde skoddene på plass med hendene våre, fordi vinden blåste. Godt å se deg! Mor, søster Wright med deg? Søster Wright her? Hun er bak der, også. Ja, sir. Vel, så fint! Søster Perry, jeg ser dem alle nå. Vel, det er virkelig fint. Godt å være her. Det er godt å sitte på disse stedene. Det er godt å være sammen.

7 Jeg hadde planlagt så sterkt å komme tilbake; med en byrde i hjertet. Jeg kom nettopp tilbake fra Afrika, som dere alle vet. Og da jeg kom dit, fikk jeg begrenset visum og ville ikke la meg, ville ikke la meg tale fordi det samler for mange sammen. De forventer et opprør der når som helst, og—og de—de ville ikke la meg tale fordi det samler for mange mennesker sammen. Den eneste måte jeg kunne, ville være om en eller annen organisasjon som er representert ved regjeringen, i regjeringen, inviterer meg bort, da ville regjeringen automatisk sende ut en militr for beskyttelse. Ser dere, de er bare . . . Det kommer ganske enkelt til å bli et opprør, og sånn er det med den saken. Det er rett for hånden, ser dere. Regjeringsmannen sa: “Førrige gang han var her, samlet han rundt en kvart million mennesker sammen.” Og han sa: “Så, du skjønner, det ville være akkurat det kommunismen venter på, for et opprør.” Så, jeg fikk ikke lov til å tale.

8 De som stod der vinket med hendene og ropte: “Husk på moren min! Husk, broren min døde! Min . . .” Der og inne bak et gjerde, vet dere, piggrådsgjerder, og det fikk en til å føle seg helt ille til mote. Og jeg kom hjem igjen.

9 Og jeg tenkte: “Vel . . .” Sønnen min, Joseph, bak der, hadde kommet litt etter i lesningen sin. Og han hadde . . . Han bestod riktignok, men han måtte ta det på nytt, leste ikke godt nok. Derfor tenkte jeg: “Vel, vi kommer til å bli hjemme en liten stund.” Og jeg sa: “Hvis vi blir hjemme, vil det spolere barnas ferie.” Derfor bare utsatte vi den og tok ham over til en annen del i august, og lar . . . og kommer tilbake hit for et par, tre uker.

10 Jeg sa: “Jeg tror mens vi er der, vil jeg bare holde et møte. Vi vil ta det skole-auditoriet her oppe, og—og vi vil ha et møte fra den tjue-åttende videre til den første, et møte i skole-auditoriet. Jeg ønsket å tale over emnet om uttømmingen av de syv siste Skålene.” Og så ringte vi i forveien, og vi fikk en liten skuffelse. De vil ikke la oss få disse skolene mer, for mange mennesker samler seg. Vi kan ikke ha det noe sted. Og derfor bestemte jeg, mens jeg var tilbake her da, i stedet for å . . .

11 Vi kan ikke plassere alle menneskene hvis vi annon- . . . Det har ikke blitt annonsert nå. Så hvis vi plasserer alle menneskene, prøver å plassere dem i tabernaklet her, så kunne vi ikke klare det. Ser dere, det bare . . . fem dager her inne ville være fryktelig.

12 Så, satt der inne og snakket med broder Neville og broder Wood og dem, vi har bestemt oss for å gjøre dette. Hvis vi ikke kan, vil vi i stedet ha fem møter; det vil være tjue-åttende, tjueniende, trettiende, tretti-første og første. Vel, jeg føler hvis vi har, begynner neste søndag, kan vi ha to møter, søndag morgen og søndag kveld, det er den attende. Og så på den—på den tjuenfemte, ha søndag morgen og søndag kveld. Det er fire møter. Så på første august ha ett søndag morgen og søndag kveld. Det vil

gi oss seks møter, og da vil det ikke bli så stor trengsel for å få folk inn. Og jeg tror det.

13 Tror dere ikke det ville bli bedre enn å ha alle helt stuet sammen som sild i tønne og slikt? Så bare det for de to møtene, det kan vi holde ut så lenge alle samarbeider. For fire kvelder på rad ville det blitt vanskelig.

14 Og jeg ønsker å møte tillitsmennene og de eldste her, mens jeg her.

15 Dette skjer overalt. Vi lever i disse siste dager, da Evangeliet ikke har den forringen som Det burde ha. Det har ikke rettighetene som Det skulle ha. Det er helt blandet inn i politikk og den slags, og akkurat som en union. Og det er det det til slutt kommer til, fordi dyrets merke må komme ved en union, som vi vet. Så vi—vi . . . Fordi det er en boikott, “ingen kan kjøpe eller selge bortsett fra den som har dyrets merke.”

16 Og nå ønsker jeg å finne ut, via de eldste. Jeg føler meg ledet. Jeg har aldri hatt en slik hunger i mitt hjerte etter Gud i hele mitt liv som jeg har nå, ser dere. For . . . Og jeg—jeg ønsker å skaffe mitt eget telt og mine—mine ting, som Herren ga meg en visjon om, og jeg tror at tiden er for hånden akkurat nå. Og jeg ønsker å se mens jeg er her, hvorfor vi ikke kan få teltet.

17 Og—og så når vi reiser, for eksempel hit til Jeffersonville, i stedet for å bare ha en dag eller to, eller tre eller fire dager, kan vi reise ut hit og sette opp dette teltet, og ha to eller tre uker, ser dere, og ingen kan si noe på det. Vi kan enten ta en baseballstadion, eller hvis de ikke lar oss få det, er det en bonde her ute som vil la oss få en gård. Vi vil leie gården og—og sette det opp. Det eneste vi bare måtte gjøre der, ville være å lage våre—våre uthus og så videre, og for toaletter. Og det kan gjøres lettvent. Og så vil vi begynne å ha møtene våre slik som det, fordi det er ifølge en visjon fra Herren, og det skal gjøres på den måten.

18 Og kom hjem i går og oppdaget, dere vet, *dette, det*. Og gikk oppover gaten, og en god venn av meg gikk forbi, sa: “Hallo, Billy.” Jeg kikket på ham, og snø-hvitt hår, så stor mage. Og gutten er på min alder. Vi løp rundt sammen, kjekk, ung kar da jeg var gutt. Det fikk meg til å føle meg litt underlig.

Min lille sønn, Joseph sa: “Hvorfor er du trist, Pappa?”

19 “Åh”, sa jeg, “jeg kan ikke forklare deg det, Joseph. Ser du, jeg kan ikke, kan ikke fortelle deg det.”

20 Og jeg ser på Elij’ Perry som sitter bak der og fru Perry, virker som det var i går at de var et lite svarthåret par der ute, bodde ved siden av meg da vi hadde den gamle båten, Wahoo, og nede på elven og fisket om kvelden. Ser dem begge hvithåret, vet dere, det sier én ting, det er en liten alarm som kommer på: “Du har ikke mye mer tid.” Skjønner?

21 Så, jeg ønsker at hver dag av mitt liv skal telle for Ham. Det jeg har igjen, den tiden jeg har, ønsker jeg å bruke et sted ved å gjøre ett eller annet, om det ikke er mer enn å stå på et gatehjørne og vitne til Guds ære og pris. Og jeg—jeg er her for den hensikten.

22 Og jeg har et lite hemmelig sted her oppe i Green's Mill, Indiana. Det er ikke en by, nå, det er—det er en villmark. Og noen mennesker har overtatt den, og de lar deg ikke engang sette foten din der. Men jeg har en hule der som han aldri ville finne meg i når jeg er der inne. Jeg går inn om natten, og han vil aldri vite når jeg går inn eller kommer ut. Og han vet ikke hvor hulen er og kunne ikke komme til den uansett hvor den var. Og jeg ønsker å gå bort og snakke med Herren en stund, jeg føler at det er en nødvendighet.

23 Kona, hun ønsker å komme, ønsker å komme tilbake og ta en besøksrunde, og Rebekah og Sarah og dem, med vennene sine. Og vi er tilbake her nå i de neste tre ukene, om Herren vil.

24 Og jeg tenker, i stedet for å prøve å stue folk sammen for møtene her i tabernaklet . . . Selvfølgelig, dette tilhører oss, tilhører Herren, ga det til oss. Og det har air-condition. Ønsker å ha et morgenmøte søndag, et kveldsmøte søndag. Det ville gjøre det mulig for folk å dra tilbake til sitt sted, så vente til den neste kommende uken.

25 Jeg tror ikke jeg kunne ta og—og offisielt yte rettferdighet til uttømmingen av de siste Skålene, fordi det er et veldig, veldig mektig Budskap i det. Men jeg kunne be for de syke og gjøre ting som . . . Jeg har Budskap, også, etter som Herren vil gi dem til meg til menigheten. I løpet av uken vil jeg dra ut i villmarken et sted og studere, komme tilbake på søndag morgen, ha morgenmøte søndag slik som dette og et kveldsmøte søndag. Vår høyst kjære lille pastor, broder Neville, jeg spurte ham om det ville være tilfredsstillende for ham. Det vil si å ta alle møtene fra ham, men han var mer enn glad for å overgi det, over til—til det. Jeg bare . . .

26 Broder Capps, han antar jeg har reisefeber, også, og jeg ser at han har dratt og—og broder Humes. Og Herren hadde en broder Mann her bare for å ta rett over, og plassen. Dere vet, er ikke det underfullt hvordan Gud vil gjøre ting? Han har alltid timet alt helt riktig. Jeg kom opp og jeg hørte noen tale. Jeg sa: "Det . . . Jeg tror . . ."

27 Broder Capps, han kom til Tucson, og jeg tror det skremte ham ganske raskt, det var rundt hundre og ti grader. Han ville ikke ha noe med det å gjøre, så han dro i vei, ham og broder Humes og dro opp til Phoenix. Selvfølgelig, det er hundre og femten til seksten, atten der oppe. Det var enda verre, så jeg tror han satte kursen mot Texas etter det; han, og prøvde å finne et sted.

28 Men du vil ikke ha Arizona på denne tiden av året, tro du meg. Det var hundre og førti her om dagen, forrige fredag, hundre og førti grader i Parker. Og det er der broder Craig fra menigheten her bor. Og du kan knuse et egg, og det vil stekes før det treffer bakken. [Broder Branham ler—Red.] Du, du spytter og—og fuktigheten blir borte, det bare . . . Det er ingen fuktighet eller noe, det er virkelig en bakerovn på denne tiden av året. Men fra rundt november, desember og januar, fantastisk. Men når det blir rundt mars og april, bør du komme deg bort om du ikke vil kveles.

29 Og broder Capps og dem kom tilfeldigvis akkurat den tiden, som jeg tror jaget dem bort. Så kanskje Herren gjorde det med en hensikt. Jeg tror dette, at Gud styrer den rettfærdiges skritt. Noen ganger virker det vanskelig.

30 Slik som her for en tid tilbake på denne reisen til Afrika, jeg var så sikker på at jeg beveget meg i Guds vilje. Fordi for ett år siden, var jeg nede i Sør og holdt en møteserie, og, de—de, jeg tenkte . . .

31 Så kom det fra den organisasjonen, sa: “Du kan komme gjennom Christian Business Men, men vi vil ikke ha noe med det å gjøre.”

32 Vel, jeg ønsker ikke å sette disse mennene i dårlig lys, vet dere, skape konflikt. Jeg—jeg ønsker at de skal synes godt om hverandre. Så jeg sa bare: “Vel . . .” Skrev et brev til dem, jeg sa: “Husk, jeg har prøvd å komme inn i Afrika i årevis, igjen, da jeg føler at tjenesten min ikke er fullført i Afrika. Jeg har ingen . . .”

33 Hvorfor skulle jeg måtte dra til Afrika, når jeg har seks, syv hundre byer rett her i De forente stater som kaller, ser dere, bare akkurat her, uten å regne med Canada, Mexico eller noen av de stedene? Hvorfor skulle jeg ønske å dra dit? Men det er noe i mitt hjerte som trekker meg til Afrika. Der, de menneskene, det—det er noe ved dem som jeg elsker, og jeg ønsker å dra bare for de fargede menneskene alene. Og det er noe i mange av dem, disse lederne, de føler ikke at jeg burde gjøre det. Jeg—jeg ønsker å reise til mine fargede venner. Det var dit Herren kalte meg. Og nå er de trengende. Mange av de menneskene, de hvite menneskene, kan få leger og alt mulig. Men de fattige innfødte lever der ute og råtner nesten. Jeg—jeg—jeg føler at det er de som ser ut til å ta imot Det. Det er menneskene. Det er noe ved det.

34 Når du kommer til et punkt at du er så smart at du vet alt, da kan ikke Gud gjøre noe med deg. Men hvis du kommer til et punkt der du er villig til å lytte og lære, da—da er det Guds tid, og kan komme inn og tale til deg.

35 Og så skrev jeg et brev tilbake til dem og fortalte dem. Og jeg sa: “Husk, på Dommens Dag, la de magre hendene strekke seg ut fra røyken, fordømme dere! Deres blod være over dere, ikke over meg, for jeg har forsøkt å komme tilbake i omtrent ti år.”

36 Så da jeg postet brevet, kom tilbake, var det Noe som sa til meg: “Møt Sidney Jackson, ta en jakttur.” Og på samme tid talte Herren til Sidney Jackson, sa: “Løve med gul manke, broder Branham camping; Durban, stort møte.”

37 Vel, han var over her, og han snakket med dere her. Forresten, døpte vi . . . Han var sterkt imot denne dåpen i Jesu Kristi Navn. Og hans kone var verre enn han, hun bare gikk bort. Du kunne . . . Jeg sier dere, jeg har aldri sett noe mer hengivne mennesker. De har rundt ett hundre og femti forkynnere der borte, døpt i Jesu Kristi Navn, og de bare setter landet i brann. Budskapet bare feier over Afrika, overallt, piloter og mektige menn kommer og blir døpt i Jesu Kristi Navn.

38 Og så jeg, da jeg gjorde meg klar for å reise dit, jeg sier dere, jeg har aldri hatt så mye problemer i hele mitt liv for å prøve å komme dit. Og så i aller siste øyeblikk, aller siste øyeblikk før jeg dro, ble det skrevet over visumet mitt her: “Kan ikke delta i noe slags religiøst møte; kan bare komme og jakte.” Vel, så, det var slett gjort.

39 Men jeg sa: “Jeg bryr meg ikke om hva djevelen gjør, jeg—jeg kan ikke . . . Jeg kan ikke svare for det broder Jackson sa om løve med gul manke, og *dette*, *det* eller *hint*. Jeg—jeg kan ikke svare for det. Men jeg vet at Gud sa at jeg skulle ‘treffe Sidney Jackson og gå på jakt.’” Og jeg sa: “Jeg drar.” Og en gang . . . Og jeg fikk en av de flotteste turene.

40 Jeg fant ut hva problemet var. Nå tenker jeg rundt oktober, om Herren vil, kan jeg dra tilbake og ha et møte og slikt, fullt samarbeid, alt annet, ser dere, i Afrika nå. Jeg kom til bunns i det og fant ut hvor det var, hva som forårsaket det. Her oppe, når en skriver, har denne *dette* å si, og noe har noe å si, og *denne* der. Det beste å gjøre, er å dra å finne ut, selv. Og jeg vet hvor problemet var, og hva som var grunnen til det; det var fordi så mange mennesker samler seg sammen, så tillot ikke regjeringen meg å ha det.

41 Nå hvis Christian Business Men eller en annen organisasjon som vil bringe oss inn, så vil regjeringen automatisk . . . fordi organisasjonen er representert hos regjeringen, sender regjeringen ut militts-beskyttelse. Hvis det var tjue-fem menn fra en denominasjon, tjue-fem fra en annen, ville de likevel ikke godkjenne det. Det må være lederen for denne organisasjonen. Og Christian Business Men er en ikke-sekterisk organisasjon som representerer alle menighetene. Doktor Simon, deres leder der borte, en veldig fin mann, jeg fikk møte ham og snakke med ham. Og de godkjenner møtene, og alle de andre menighetene kommer inn sammen. Skjønner? Og jeg tror vi vil få ett av de mektigste møtene som har vært i—i Afrika.

42 Men mitt poeng var dette, når du vet at du—du prøver å gjøre det som er rett, for det første, hvis du føler deg ledet til å gjøre

noe, så sjekk det med Ordet og se om det er rett med Ordet og la deretter ingenting stoppe deg. Jeg bryr meg ikke om hvor mange hjul djevelen kaster ut i veien, bare gå rett over dem.

⁴³ Jeg sa til min kone og jeg sa til broder Wood da jeg kom hit, og noen venner jeg møtte i går: Jeg har hatt nesten fem år her som jeg knapt har visst hva jeg skulle gjøre. Det har vært en—en nervøs . . . Ser dere, selve vekkelsen blant menighetene har dødd. Alle vet det. Du føler det i dette tabernaklet. Du føler det overalt. Det er en hul, død følelse. Det er bare noe som ikke er riktig. Det er fordi vekkelsens entusiasme har blitt borte fra folket. Gå inn i menighetene, du vil se dem sitte der. Og pastoren rotror seg gjennom et budskap og et eller annet. Og før du visste ordet av det, avsluttet han det og begynte å snakke om et eller annet selskap de skulle ha eller noe. Det ser ut til å være en hul lyd av død overalt.

⁴⁴ Billy Graham legger merke til det; Oral Roberts. Herr Allen hadde noen vanskeligheter, som dere vet. Oral Roberts har fått disse bygningene til femti millioner dollar og så videre, der inne. Han har en skole. Og, vel, ingen på misjonsfeltet nå.

⁴⁵ Jeg reiste herfra etter en visjon om å dra bort til Tucson, for å se hva Herren ønsket at jeg skulle gjøre. Der oppe møtte Han meg, slik Han fortalte dere her at Han ville gjøre, og formasjonen av syv Engler, og sa jeg skulle vende tilbake og de Syv Segl skulle bli åpnet. Det er nøyaktig det som har skjedd.

⁴⁶ Han sa, en dag med broder Wood da han kom ut dit, gikk vi til det samme stedet og kastet opp en stein, da den kom ned, sa Han: "I løpet av en dag og natt, vil du . . ." Noe, jeg glemmer akkurat hva ordene var. "Du vil se Guds herlighet."

⁴⁷ Og neste dag kom en virvelvind ned fra himmelen, og vi kjenner historien om hva som skjedde. Da den gikk opp, spurte de hva det var. Jeg sa: "Den talte tre ord, i tre store eksplosjoner." Mennene hørte bare eksplosjonene. Jeg forstod hva Den sa. Og sa: "Dommen rammer Vestkysten!" To dager etter det, sank nesten Alaska. Det har tordnet rundt, jordskjelv, alt mulig. Bare se på dem, hver dag, jordskjelv ryster overalt.

⁴⁸ Mitt siste møte, siste møte jeg hadde, dette er mitt første Budskap, faktisk, som jeg taler siden da. Jeg talte i Los Angeles i Biltmore Auditorium, og jeg talte over en mann som velger seg ut en kone. Dere har sannsynligvis lydbåndet med det. "Det er", sa jeg, "Det reflekterer hans karakter og hans ambisjoner." Det, når en mann tar en kvinne, tar han en ung jente, og for å bli sin kone; tar han, dere vet, en moderne jente som er en simpel Ricketta, viser det—det bare hva han er . . . Hvis han gifter seg med en skjønnhetsdronning eller en sexdronning, hva enn det er, viser det hans, hva som egentlig er i mannen. Men en kristen, han ser etter karakter i en kvinne, fordi han planlegger et fremtidig hjem med den kvinnen. Han planlegger, han får en husmor. Og

jeg sa: “Så, Kristus, ifølge Hans Ord her, forteller oss hva vårt fremtidige Hjem vil bli. Hva slags kone vil Han velge da, en denominell prostituert? Aldri! Han vil velge en kvinne som er preget av Hans Ord, og det vil være Bruden.”

⁴⁹ Og mens jeg var der, traff Noe meg, og jeg skjønnte ikke noe i omtrent tretti minutter. Det var en profeti som gikk ut. Det første jeg husker, broder Mosley og Billy, var at jeg var ute på gaten og gikk. Og Den sa: “Du Kapernaum, som kaller deg ved Englers navn”, det er Los Angeles, englenes by, ser dere, englene, “som er opphøyet til himmelen vil bli kastet ned til helvete. For dersom de mektige gjerningene hadde blitt gjort i Sodoma, som er gjort i deg, ville den blitt stående inntil i dag.” Og det var helt ubevisst, for meg. Skjønner?

⁵⁰ Og hvordan jeg nettopp var ferdig med å formane, Kristus, opphøye Ham og fortelle menigheten. Jeg sa: “Dere kvinner, uansett hvordan jeg prøver å komme til dere, eller tale imot disse tingene; og dere menn, dere predikanter; konstant bedratt hele tiden, gjør det like fullt. Dere går over Det som om Guds Ord ikke var noe.”

⁵¹ Og da jeg forstod det, gikk jeg, sa jeg: “Det er et Skriftsted om det et sted.” Og jeg gikk og fant ut at det var Jesus, som refset Kapernaum ved kysten. Den kvelden slo jeg opp Skriftstedene. Kom hjem, fant fram historieboken; og Sodoma og Gomorra var en gang en—en blomstrende by, et hovedkvarter i den hedenske verden. Og dere vet, den byen sank ned i Dødehavet på grunn av et jordskjelv Og Jesus stod og sa: “Kapernaum, dersom Sodoma hadde fått de gjerningene gjort i seg som du har fått gjort i deg, ville den ha vært stående i dag. Men nå må du bli kastet ned til helvete!” Og rundt to hundre eller tre hundre år etter Hans profeti, med alle de kystnære byene, står alle sammen fremdeles bortsatt fra Kapernaum, og den ligger på havets bunn. Et jordskjelv styrtet den i havet.

⁵² Og profeterte så: “Los Angeles vil ende på havets bunn.” Og jeg kom hjem, og reiste til Afrika. Og mens jeg var i Afrika, hadde de et jordskjelv. Og forskere . . . Dere har sett det, det var på nyhetene, at noen store, fine hjem ramlet ned, i Los Angeles, og et motell og så videre. Og nå er det en . . .

⁵³ Siden det jordskjelvet, har det kommet en sprekk på to eller tre tommer i jorden, som begynner i Alaska, går rundt gjennom de aleutiske øyer, kommer ut cirka hundre og femti eller to hundre miles i havet, kommer tilbake opp ved San Diego; den omfatter California, eller Los Angeles, og kommer ut igjen rett under den nordre delen av California der, et lite sted kalt San Jose, rett under der.

⁵⁴ Og denne forskeren pratet under et intervju. Vi så det på TV. Og han sa: “Under den er bare kokende lava.” Og han sa dette,

han sa: “Det er et stort stykke som vil slite seg løs”, og sa, “og det vil.” Og dette inter- . . .

⁵⁵ Mannen, forskeren som intervjuet denne sjefsforskeren, sa til ham: “Vel, da kunne alt sammen synke?”

Han sa: “Kunne? Det er nødt til det!”

⁵⁶ Sa: “Vel, selvfølgelig, vil sannsynligvis bli mange, mange år til.”

⁵⁷ Han sa: “Det kan skje fem minutter fra nå, eller det kan skje fem år fra nå.” Han ga bare fem år til.

⁵⁸ Men like så sikkert som jeg stod der under Inspirasjonen og uttalte dom over Vestkysten, og så fulgte det straks etter her med Los Angeles synkende, hun er ferdig! Det er riktig. Det vil skje. Når? Jeg vet ikke.

⁵⁹ Men, åh, hva skjedde? Dere vet, vi har bare seks kontinenter nå. Vi hadde syv, det som sank lå mellom Afrika og De forente stater. Åh, det er historisk, dere vet om det. Nå, hvis det går ned, så vil jeg at dere skal følge med når . . .

⁶⁰ Dette var en preken som jeg holdt da, jeg tror broder Elij' Perry kan ha vært diakon her i menigheten på den tiden, for alt jeg vet. Men den lød: “Tiden vil komme . . .” Jeg visste det ikke før fru Simpson ga meg prekenen her om dagen. Og jeg har det nedskrevet i en liten bok, at: “Ørkenen . . .” at: “Havet vil lage seg vei inn i ørkenen.” Det var tretti år siden.

⁶¹ Og, selvfølgelig, Salton Sea er omtrent to hundre fot under havnivået, og hvis den store strømmen, jorden slukes inn på den måten, med hundrevis av kvadratkilometer, hundrevis og hundrevis av kvadratkilometer som synker ned i jorden, vil det sende ut en tsunami helt til Arizona. Ja visst, det ville det.

⁶² Åh, vi er i endetiden, herlig tid, tilsynekomsten av Herren Jesus! Han sa: “Det skal bli jordskjelv flere steder, en tid med angst og rådvillhet, uro mellom nasjoner, mennesker skal bli maktesløse av frykt.” Står: “Når disse tingene begynner å skje, da løft deres hode, deres forløsning stunder til.” Åh, du store!

Nasjonene bryter sammen, Israel våkner,
Tegnene som profetene forutsa;
Hedningenes dager er talte; som er fylt av uro;
Vend tilbake, dere atspredte, til deres egne.
(Sørg for å gjøre det!)

Forløsningens dag er nær,
Menneskers hjerter gripes av frykt;
Bli fylt med Guds Ånd, ha lampene trimmet og klare,
Se opp, din forløsning er nær! (Det er riktig.)
Falske profeter lyver, Guds Sannhet de benekter,
At Jesus Kristus er vår Gud.

⁶³ Så dere bildet her om dagen, hvordan Han snudde bildet sidelengs der? Og selve bildet av de syv Englene som ble løftet opp, snu det til høyre side, og der er ansiktet til Herren Jesus som ser ned på jorden igjen.

⁶⁴ Husker dere da jeg talte *De Syv Menighetstider*, jeg kunne ikke forstå hvorfor Jesus stod der med noe "hvitt" over Sitt hode. Han var en ung Mann. Jeg tok det tilbake i Bibelen, det stod: "Han kom til den Gamle av Dager, hvis hår var hvitt som ull." Jesus var bare tretti-tre og et halvt år gammel ved Sin korsfestelse.

⁶⁵ Jeg ringte broder Jack Moore, en teolog. Han sa: "Åh, broder Branham, det er Jesus i Sin herliggjorte stilling." Sa: "Etter Hans død, begravelse og oppstandelse ble Han slik." Det hørtes helt greit ut for en teolog, men det passet ikke riktig inn, det traff ikke spikeren på hodet.

⁶⁶ Jeg dro opp dit og begynte på den første menighetstiden, der åpenbarte Den Hellige Ånd det. Nå har dere det rett i *Menighetstidene* deres. Jeg regner med at bøkene kommer ut ganske snart nå, med alle detaljene om det. Og det viste at Jesus var Dommer. Det er en hvit parykk som de brukte før, satte på seg en parykk og brukte den som dommer, England gjør det fremdeles når du har øverste myndighet. Og når dette snus sidelengs i dette bildet, er Han der, Hans svarte hår, du kan se det på kanten av Hans skjegg, og den hvite parykken på. Han er den siste av myndigheten, Han er Øverste Myndighet. Selv Gud sa så, Selv: "Dette er Min elskede Sønn, hør Ham."

⁶⁷ Der er Han med de Englene, Budskapet, som var de syv åpningene av de syv seglene som åpenbarte *slangens sæd* og alle disse tingene her. Og det viser at det er selve Hans dekke, det er—det er Hans Øverste Myndighet. Han er Øverst, og Han har parykk eller—eller er tildekket. Bibelen sier at Han forandret Sitt ansikt, eller Han forandret Seg Selv, *en morphe*. Ordet kommer fra det greske ordet, *en morphe*, som betyr en gresk skuespiller som spiller mange roller; i dag er han én ting, i neste akt er han noe annet. Han var Gud, Faderen, i én akt; Gud, Sønnen, i en annen akt; og så Gud, Den Hellige Ånd, i denne akten. Skjønner? Der er Han, Hans Ord er fremdeles Øverst. Vi lever i de siste dager.

⁶⁸ Kom tilbake fra Afrika her om dagen, er litt trøtt. Ser dere, det er natt der nå, og du må snu rundt. Og da jeg hadde fått snudd rundt, kom jeg tilbake igjen. Vi hadde en fantastisk tur, jakttur, en av de beste jeg noen gang har hatt i mitt liv. Så har Billy tatt noen bilder, kanskje han har tid til å vise dem et sted og vise dere turen.

⁶⁹ Jeg hadde en drøm. Jeg drømmer alltid at jeg er tilbake i Public Service Company, av en eller annen grunn. Så jeg—jeg tenkte jeg på en måte sviktet jobben, jeg skulle . . . De bare lot

meg få full frihet, og jeg tenkte jeg ville . . . I stedet for å gå ut og undersøke linjene eller innkassere regningene, eller noe jeg burde gjøre, bare sa jeg: “Vel, jeg er min egen sjef”, jeg bare gikk for å bade. Og jeg gikk ned dit og tok av meg mine . . . disse klærne og tok på meg svømmeklær. Jeg var for meg selv. Og jeg tenkte: “Si meg, dette er ikke riktig, selskapet . . . Dette er dagen, selskapet betaler meg for denne tiden.” Tenkte: “Det er merkelig.” Og så tenkte jeg: “Vel, pengene jeg samlet inn på ruten . . .” Jeg hadde både patruljeringen og ruten blandet sammen, og jeg sa: “Vel, pengene jeg har samlet inn, jeg har gjort noe mens jeg tumlet rundt her; jeg har mistet alle kvitteringene mine, og jeg har blandet sammen deres penger og mine penger. Hvordan kan jeg nå vite hvem som har betalt regningen?” Jeg tenkte: “Bare fordi jeg ikke fulgte med!” Jeg tenkte: “Det er ikke riktig. Det er bare én ting for meg å gjøre, det er å gå tilbake til avdelingssjefen og fortelle ham det.” Det var Don Willis, jeg sa: “Don, jeg mistet kvitteringene. Nå, her er alle pengene jeg har, og her er deres penger sammen. La de være her hos kassereren. Og folk, når de kommer inn, vil de få en kvittering på at jeg har mottatt regningen deres.”

⁷⁰ Sannsynligvis sitter det mennesker her som jeg—jeg . . . Jeg vet det er det. At jeg innkasserte fra dem på—på den tiden, og jeg . . . og jeg ga ut en kvittering. Dere vet, det var bare ti prosent hvis du ikke betalte regningen i tide. Og kanskje en og en halv dollar ble femten cent over. Mange av de menneskene bodde . . . Vi bare likte å komme sammen og prate, og de bare lot regningen sin forfalle, og for at jeg skulle komme og prate med dem en stund. Ga femten cent, vet dere, bare for å sitte ned og snakke en liten stund, og å innkassere regningen deres. Så det gikk dårlig, og bare fikk så mange regninger at jeg ikke klarte å innkassere dem.

⁷¹ Vel, jeg tenkte at det var den eneste måten jeg kunne gjøre det på. Og jeg våknet opp.

⁷² Stedet hvor vi bor, søster Larson, jeg tror ikke hun er her, hun har vært veldig hyggelig mot oss; og hun liker ikke at jeg sier det. Men hun er en veldig fin dame, og vi har bodd i hennes rom. Hun har to leiligheter, små leiligheter sammen, vi leide dem begge. Og kona og jeg sover her borte i—i den andre leiligheten der jeg tar imot folk når jeg kan, og det er et par små dobbeltsenger der inne.

⁷³ Jeg våknet opp. Hun var ikke våken ennå. Og etter en stund, våknet hun. Og jeg vinket bort til henne, og hun kikket tilbake og blunket med øynene et par ganger. Jeg sa: “Har du sovet godt?”

Hun sa: “Nei.”

⁷⁴ Og jeg sa: “Jeg hadde en forferdelig drøm. Jeg var tilbake i Public Service Company igjen.” Jeg sa: “Hva har jeg gjort?”

⁷⁵ Jeg husker, som liten gutt, eller ung mann, gikk jeg langs alle de linjene i Salem, Indiana, forskjellige . . . Jeg gikk inn, kjøpte en—en frokost, kanskje en skål med havregryn. I den varme solen og slikt, og det bare gjorde meg syk å spise frokost. Jeg ga ti cent fra småpengene mine. Avdelingssjefen kom ned og sa, sa: “Vet du hva de sa på—på møtet? ‘Hvem er den tosken som gir ti cent for frokost?’” Sa: “Du bør i det minste gi femti cent.” Nå, alle dere vet, femti cent var en stor frokost på den tiden.

Og jeg sa: “Vel, jeg spiser ikke så mye.”

Han sa: “Vel, resten av dem gir femti cent. Du bør gi femti cent.”

Jeg sa: “Vel, jeg bruker det ikke.”

Sa: “Gi det, uansett.” Det var avdelingssjefen min.

⁷⁶ Vel, jeg tenkte: “Vel, hva kan jeg gjøre? Jeg må betale femti cent, og jeg spiser for ti cent.” Så jeg gikk ut på gaten og fant noen småunger som ikke hadde noen frokost og ga dem frokost for førti cent.

Så tenkte jeg: “Vel, hva kunne . . . Kanskje det er det Han holder imot meg.”

⁷⁷ Og jeg husker her for ikke lenge siden, kom de på en patruljeringsrunde, rev opp bakgården bak der og sa: “Send inn regningen din.” Dere vet at de har patruljeringsrettigheter, men de må betale for skadene.

⁷⁸ Jeg bare skrev tilbake og sa: “Dere skylder ingenting.” Jeg tenkte: “Det vil betale for dem førti-centene. Kanskje jeg har brukt tjue eller tretti dollar i løpet av den tiden og gitt det til barn. Kanskje det vil gjøre det.” Drømte fremdeles.

⁷⁹ Så hadde jeg et stort tre der ute, barna lekte under det, og patruljen . . . Nå, de patruljerer i et helikopter. Og så kom han inn og sa: “Billy, hva med å hogge ned det treet?”

⁸⁰ Jeg sa: “Nei, ikke hogg det ned. Vi skal beskjære det.” Jeg sa: “Broder Wood og jeg skal beskjære det.”

Sa: “Vel, jeg sender bare en mann for å beskjære det.”

Jeg sa: “Vel, ikke hogg det ned.”

Han sa: “Jeg skal ikke hogge det ned.”

⁸¹ Jeg dro på en reise. Da jeg kom tilbake, var det hogd helt ned til grunnen. Da kunne jeg gå til rettsak, ser dere. Jeg sa: “Vel, Herre, dette vil rydde opp i det, det vet jeg.” Så jeg avblåste den, det var helt i orden, bare lot det fare. Vel, jeg drømte det fremdeles.

⁸² Da jeg stod opp her om morgenen, sa jeg: “Vel . . .” Det første vi gjør om morgenen når vi står opp, er å be sammen, så ber vi når vi legger oss om kvelden. Og så etter at hun gikk over for å ordne barnas frokost, begynte jeg å be. Jeg sa: “Herre, jeg må ha vært

en forferdelig fyr. Hva har jeg gjort i livet, siden jeg—jeg ikke kan komme bort fra Public Service Company.”

⁸³ Jeg gikk inn og tok et bad og kom ut igjen. Og det virket som om noe sa til meg: “Kanskje jeg sluntrer unna *Hans* arbeid.” Jeg tenkte: “Her har det gått fem år jeg ikke har gjort noe, bare ventet på Ham.”

⁸⁴ Stod der oppe her om dagen. De har bygd et nytt hjem til oss der oppe, og broder Mosley kom ned og snakket om det. Jeg sa: “Det er bare en liten gave fra min Far.” Og han begynte å gråte. Jeg sa: “Ser du, Han sa: ‘Dersom dere forlater deres hjem, hus, åkrer, fedre, mødre, vil Jeg gi dere hus, åkrer, fedre, mødre og hundrefold i dette livet og kommende Evig Liv.’” Jeg sa: “Ser du, jeg måtte forlate tabernaklet som jeg elsket så høyt. Hjemmet mitt som Herren hadde gitt meg der oppe, måtte forlate det. Han bare ga meg dette tilbake.” Jeg sa: “Han er underfull, ser du.” [Tomt spor på lydbåndet—Red.] Og han begynte å gråte.

⁸⁵ Vel, jeg—jeg sa: “Jeg måtte komme ut hit og atskille meg, komme til denne ørkenen.” Og jeg tenkte: “Lurer på hvorfor Gud ville føre meg til en ørken her ute, hvor det ikke er annet enn skorpioner og Gila-monstre?”

⁸⁶ Det er ikke bare en ørken, det er varmt, men det er en åndelig ørken. Åh, du store! Det er intet åndelig liv i det hele tatt, i menighetene, de er imot . . . Ja, du har aldri sett maken i ditt liv! Vi har ikke engang en menighet å gå til eller noe. Og så da . . . Folket forgår nesten åndelig. Jeg legger merke til det i menneskene som kommer ut hit, ser forskjellen i dem, følger med på det.

⁸⁷ Og så hold deg under Guds Ånd, og livet ditt blir vennlig, kjærlig, som vannet bringer fram dette gresset og myke knopper. Hvis . . . dette gresset ville ikke ha vokst i Arizona; disse trærne ville vært kaktus, bladene hadde trukket seg sammen og blitt stikkete. Det er slik det blir når det blir tørt rundt menigheten, alle stikker hverandre, vet dere. Og, ser dere, du må ha mykt regnvann for å mykne dere opp og skape blader og skygge for pilegrimen som går forbi.

⁸⁸ Og så sa Noe til meg: “Kanskje du sluntrer unna Guds arbeid.” Derfor ba jeg om en visjon.

⁸⁹ Og Meda hadde nettopp skaffet meg en ny Bibel; og broder—broder Brown, oppe fra Ohio, skaffet meg en ny Bibel; begge to på samme tid, til jul. Jeg gikk og hentet en av de nye Biblene. Jeg sa: “Herre, i tidligere tider hadde Du Urim og Tummim.”

⁹⁰ Nå, lytt, la meg si dette. Selvfølgelig, de er ikke . . . dette, tar ikke opp dette møtet på lydbånd, grunnen til at jeg spør . . . sier dette. La meg si, ikke gjør dette. Det er ikke en god ting.

⁹¹ Men jeg sa: “Herre, det pleide å være, når en drømmer drømte en drøm, at de tok den ned til Urim og Tummim og

fortalte den. Og hvis—hvis Urim og Tummim strålte med lysene tilbake, et overnaturlig Lys, var drømmen sann.” Jeg sa: “Men det prestedømmet og Urim og Tummim er opphørt. Din Bibel er Urim og Tummim nå; Herre, må jeg aldri gjøre dette igjen. Men jeg har spurt Deg og bedt til Deg om å gi meg en visjon, tal til meg om hvorfor jeg drømmer disse drømmene. Og hva har jeg gjort? Hvis jeg har såret, hvis jeg har gjort noe mot noen som helst i verden, la meg vite. Jeg vil—jeg vil—jeg vil gå og gjøre det rett. Hvis jeg skylder Public Service Company, hvis jeg har gjort noe galt mot dem eller noen andre personer, hvis jeg har gjort noe galt mot Deg, la meg vite. Jeg—jeg ønsker å gjøre det rett.”

⁹² La oss gjøre det rett, nå. Ikke vent til etter en stund, det kan være for sent. La oss gjøre det nå.

⁹³ Og jeg sa: “Uten tvil finnes det noe i dette Guds Ord, fra 1. Mosebok til Åpenbaringen, at en eller annen skikkelse der inne som Du handlet med var på samme grunnlag som mitt spørsmål er. Hvis noen gjorde noe, og—og Du gikk etter ham for det, så la meg slå opp på det stedet i Bibelen. Og hvis noen, hva enn de har gjort, at det vil peke mot meg. Hvor jeg har gjort galt, eller noe Du vil jeg skal gjøre eller ikke har gjort, la meg se en eller annen skikkelse i Bibelen på den måten.”

⁹⁴ Og jeg lukket øynene, bare lot Bibelen åpne Seg, satte fingeren min på et Skriftsted, 1. Mosebok 24,7. Eliaser, Abrahams trofaste tjener, Bibelens forbilledlige tjener, som ble sendt for å finne en brud til Isak. Det gikk kaldt nedover ryggen på meg. Ja visst, det er min . . . det passer nøyaktig med resten av mitt Budskap, kalle Bruden ut.

⁹⁵ Han sa: “Sverg på at du ikke vil ta en brud ut fra disse, men gå til mitt eget folk.”

Han sa: “Hva om kvinnen ikke vil bli med meg?”

⁹⁶ Sa: “Da er du fri fra denne eden.” Han sa: “Og Himmelens Gud vil sende Sin Engel foran deg for å lede deg.” Han gikk rett ut og begynte å be, og han møtte vakre Rebekka som ble Isaks brud.

⁹⁷ Bare et fullkomment Budskap, tilbake til Ordet: “Gå og hent den Bruden!” Det er en forpliktelse. Det er derfor jeg er her. Det er det jeg prøver å gjøre, å kalle ut en Brud.

⁹⁸ Husk i California der, det intervjuet av Bruden, forhåndsvisningen jeg hadde her. Hvordan Bruden først kom fram og så Henne gå forbi. Så kom Frøken Amerika, Frøken Asia, og alle, åh, et forferdelig syn! Og deretter gikk den samme Bruden forbi igjen. En av dem kom ut av takt, og jeg fikk Henne tilbake i takt; to av dem var det. Og det var det jeg var ment for å gjøre, holde Bruden i takt, se etter den mannen.

⁹⁹ Jeg sa: “Gud, jeg drar hjem igjen, og fornyer mine løfter igjen og starter på nytt.” Så det er det vi planlegger å gjøre, det er derfor jeg er her.

¹⁰⁰ Jeg tror det ville være en fin ting hvis vi gjorde dette, begynte på den attende neste uke, neste søndag morgen, neste søndag kveld; så følgende søndag og følgende søndag. Hvor mange tror det ville være en fin ting? [Forsamlingen sier: “Amen.”—Red.] Takk.

¹⁰¹ Nå vil jeg at dere skal gjøre en ting for meg. Hvis dere har gitt noen beskjed om at det—det vil bli et møte på den tjue-åttende, vil dere gi dem en ny beskjed om at vi ikke kunne gjøre det. Fortell, skriv et brev til dem eller noe annet. Vi ønsker ikke at folk skal komme og bli skuffet, men vi klarte ikke å skaffe auditoriet.

¹⁰² Ser dere, vi klarte ikke skaffe det. Og så fordi forrige møte tror jeg vi hadde så mange der oppe, og alt, at de bare . . . Dere vet hvordan folk er, og de . . . Vel, vi lever i de siste dager, det er alt. Og de påstår at folket kom inn og forstyrret skolen, og at de var der for tidlig, og de gjorde *dette*, eller *det* eller noe annet, og stedet var for overfylt, og brannmesteren gjør *dette* og *det*. Og, vel, dere skjønner.

¹⁰³ Så vi vil sette opp disse Skålene og Trompetene, jeg ønsker å plassere dem inn. Jeg fortalte dere at jeg ville det. De kommer under noe annet. Så kommer Skålene, lyden av trompeter; men vi ønsker å ta for oss alt etter hverandre og bringe det, binde det sammen.

¹⁰⁴ Hvor mange har lest noe av broder Vayle, som har redigert det og ordnet det grammatisk for meg? Har dere lest noe av det? Det har dere, to eller tre av dere. Jeg synes du har gjort en flott jobb, broder Vayle, en flott jobb! Du, jeg tror søster Vayle gjorde det; og du bare skrev det ned. Hun—hun var en . . . Ser dere, jeg er ikke alltid imot kvinner, er jeg, søster Vayle?

¹⁰⁵ Så la oss nå, de neste femten, tjue minuttene lese et Skriftsted her.

¹⁰⁶ Og jeg har en liten bok her. Jeg sa til, jeg tror, det var til broder Vayle, eller hvem var det, eller jeg tror det var Roy Borders. Broder Vayle kjøpte boken til meg. Jeg ønsker å lage en liten tekstbok.

¹⁰⁷ Men hvis noen en gang kikket på det jeg kaller notater! Som når jeg ønsker å tale om Morgenstjernen, så tegner jeg en stjerne. Og hvis jeg ønsker å tale noe om . . . lager jeg alt i symboler her, skisser, ingen kan noen sinne vite hva det var. Når jeg er ute og jeg kommer på noe, må jeg, når jeg er på veien, noen ganger hopper bilen opp og ned, og jeg skribler ned *dette* og sier *dette* og *det*, og lager små tegn, og kryss og broer og—og alle slags ting. Som når jeg ønsker å tale over Stjernens nedkomst; og jeg plasserer pyramiden, tegner den ut her og setter Davids femkantede stjerne ned på den. Og jeg vet hvor jeg går i Skriftene

på den måten; og Moses, en bestemt ting han har gjort. Bare lager små kråketegn på en måte.

¹⁰⁸ Jeg har mange av dem her inne. Og jeg tenkte i formiddag, bak der da jeg tenkte at jeg ville tale over dette emnet i noen få minutter her fra et notat, at det kanskje ville ta meg tjue minutter.

¹⁰⁹ Og så skal jeg ikke ta broder Nevilles møte i kveld. Jeg—jeg—jeg skal hvile i kveld, høre på ham.

¹¹⁰ Og deretter om Herren vil, neste søndag morgen vil vi begynne møtet. Og dere vil alle hjelpe meg, og vi vil be, for det var i mitt hjerte å prøve . . . De sa: “Vel, vi kunne dra til Louisville, eller vi kunne dra ned til New Albany.” Men møtet skulle være for Jeffersonville. Jeg vil dra til Louisville og New Albany ved andre anledninger, men dette skal være her i Jeffersonville.

¹¹¹ La oss nå bøye våre hoder bare et øyeblikk mens vi har vært . . . Jeg har talt til dere her i omtrent tretti minutter. La oss tale til Ham et øyeblikk.

¹¹² Herre Jesus, vi er—vi er sannelig et velsignet folk, mer enn vi kan fatte, over vår forståelse. For, dersom det var en adelig iblant oss, som for eksempel personligheter fra et annet land, eller en diplomat av noe slag, ville vi anse det som stort å ha en slik fornem person iblant oss. Men i dag har vi Himmelen Gud, ikke bare iblant oss, men i oss, bor, lever Sitt Liv gjennom oss. Og vi er så takknemlige for dette, Herre! Det er utenfor vår forståelse, selvfølgelig.

¹¹³ Men nå snakker vi om møtene, og reisen til Afrika, og de tingene vi har forsøkt å arrangere for disse få dagene her i Indiana. Og på en eller annen måte, Herre, kan det være Du som leder oss til det teltet, for å oppfylle den visjonen. Så la Din vilje skje, vi har overgitt det på denne måten etter vår beste forståelse. Så vi ber, Herre, om det er noe i motsetning til Din vilje, vil Du gjøre det kjent for oss, slik at vi kan vite hvordan gjøre Din fullkomne vilje.

¹¹⁴ Velsign oss nå i disse neste minuttene. Tal til oss gjennom Ditt Ord, Herre, for Ditt Ord er Sannhet. Vi ber om det i Jesu Navn. Amen.

La oss slå opp i Bibelen til Markus, det 8. kapitlet.

¹¹⁵ Når slipper dere vanligvis ut, klokken tolv? [Noen sier: “Rundt klokken tolv.”—Red.] Ja vel. Nå, nå bare et lite kort Budskap her som jeg kan tale til dere om Ordet, etter å ha vitnet om det over der og så videre.

¹¹⁶ Markus, det 8. kapittel, og la oss begynne rundt det 34. verset til det 38., og tar det 38., resten av det kapitlet. Jeg liker å lese det Han sa, for jeg vet at det er sant. Nå vi . . .

Da han hadde kalt til seg folket sammen med disiplene sine, sa han til dem: Den som vil komme etter meg, må fornekte seg selv, ta opp sitt kors og følge meg.

For den som vil berge sitt liv, skal miste det, . . . den som taper sitt liv for min skyld og evangeliets skyld, skal berge det.

For hva gagn er det for et menneske om han vinner hele verden, men taper sin sjel?

Eller hva kan et menneske gi i bytte for sin sjel?

For den som skammer seg over meg og mine ord i denne troløse og syndige slekt, ham skal også Menneskesønnen skamme seg over når han kommer i sin Fars herlighet med de hellige englene.

117 Jeg ønsker å ta en liten tekst derfra, hvis det kan kalles det, kalt: *Å skamme seg*. Dere vet, jeg liker det. “Hver den som skammer seg over Meg og Mine Ord, ham skal også Jeg skamme Meg over.”

118 Nå, ordet *skamme seg* kunne også bli oversatt “flau”. Du vet, noe du er . . . Du møter noe som du er flau for, du skammer deg.

119 For, en annen ting det å være skamfull gjør, det viser at du ikke er sikker på det du snakker om. Hvis du vet hva du snakker om og er sikker på at du vet hva du snakker om, kan du fortelle hvem som helst det; du skammer deg ikke. Men hvis du føler deg brydd, ukomfortabel, viser det at du ikke er sikker.

120 En legger merke til at det er så mye av det i dag, spesielt vedrørende temaet som jeg taler om, “*skamme seg for Ordet.*” Nå, Han og Ordet er det samme.

I begynnelsen var Ordet, og Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud.

Og Ordet ble kjød, og tok bolig iblant oss, . . . Den samme i går, i dag og for evig!

121 Så: “Den som skammer seg over Meg og Mitt Ord”, og Han og Hans Ord er Ett, så å skamme seg for Hans Ord i denne syndige, nåværende generasjonen: “Ham vil Jeg skamme Meg over.”

122 Nå, vi legger merke til i dag hvis noen sier: “Er—er du en kristen?” Det er stort sett en populær ting, sier: “Åh, jeg er en kristen!” Skjønner?

123 “Men tror du Guds Ord, der Det står: ‘Disse tegn skal følge dem som tror?’”

124 “Åh!” Selv forkynneres ansikter vil rødme. Skjønner?

125 Skammer du deg for, la oss si, Guddommelig helbredelse? Skammer du deg for det fulle Evangeliet? Skammer du deg for pinseopplevelsen din? Det er å skamme seg for Hans Ord. Det er Hans Ord gjort kjød i deg.

126 Så, Hans Ord må leves ut i hver eneste generasjon. Det levdes ut på Moses' tid. Fordi på den tiden sier Bibelen, i Hebreerne, 1. kapitlet: "Gud har mange ganger og på mange måter talt til fedrene gjennom profetene."

127 Og de profetene! Menigheten hadde blitt så forskrudd at da . . . De profetene, de dristige Guds budbærere, kom uten menighet, uten denominasjon, uten organisasjon, uten alt. Trosset konger, kongeriker, menigheter og alt. Da prestene ble ført fremfor . . . De ble ført fremfor prestene, de skammet seg ikke fordi de hadde klart SÅ SIER HERREN.

128 Hvis du legger merke til profeten, i én betydning av ordet i Det gamle testamentet, da han sa SÅ SIER HERREN, nå legg merke til ham, han går rett inn i uttrykket av å ta Guds plass. Du legger merke til da han la ut fremfor ham: SÅ SIER HERREN, kom han direkte inn i Gud, og handlet som Gud. Deretter overleverte han sitt Budskap, som var Gud som talte gjennom ham: "SÅ SIER HERREN!"

129 Jeg tenker på profetene fra gammel tid da de kom med det Budskapet, og Det gjorde kongene forlegne, og Det fikk folket til å føle det ubehagelig. Prestene, til og med, de følte det ubehagelig fordi de skulle være ledere, religiøse menn, og da de . . . Ordet kom fram på den måten, avslørte Det dem, og de følte seg forlegne eller skamfulle.

130 Og mange ganger ser vi det, ikke mange, for ofte i dag! Den mannen, du sier: "Jeg er en kristen!"

"Har du fått Den Hellige Ånd etter at du kom til troen?"

"Åh! Hmh!" Du ser, de er—de er flauere over Det.

131 Noen sier: "Tilhører du den gruppen der oppe som driver med all den ropingen og alt det Guddommelig helbredelse greiene?" Mange ganger trekker kristne seg.

132 De ønsker å bekjentgjøre, hvis—hvis de har en denominasjon, nå: "Jeg er baptist. Jeg er presbyterianer. Jeg er lutheraner." De skammer seg ikke over det.

133 Men når det kommer til å være en kristen som kan ta Guds Ord akkurat slik Det er, så skammer de—de—de seg. "Jeg tilhører ikke noen denominasjon", ser dere, de, de—de skammer seg for å si det. De må være som resten av verden, representert ved en eller annen organisasjon.

134 Nå, det har helt nylig kommet inn i det. På Luthers tid, å anse seg som en lutheraner eller en etterfølger av Luther, vel, det betydde nesten døden for Den katolske kirke. På Wesleys tid, å vite at du hadde trosset Den anglikanske kirke, det var nesten dødsdom for anglikanerne å bekjentgjøre at du var en metodist. I pinsetidsalderen var det en skam, nesten, å si at du var—at du var en pinsevenn, for du ble straks regnet som en holy-roller, eller—

eller en eller annen tungetaler eller noe lignende. Nå organiserte de seg og gikk rett inn med resten av gruppen.

¹³⁵ Nå når utkallelens tid kommer, at du ikke tilhører noe av det! Det er veldig populært å si: “Jeg er pinsevenn.” Det er veldig populært å si: “Jeg er presbyterianer. Lutheraner.” Men hva når det kommer til tiden da du vil måtte komme ut og stå for Ordet: “Jeg tilhører ikke noe av det?” Det, det gjorde skamfull.

¹³⁶ Jesus sa: “Nå, hvis dere skammer dere over Meg, så vil Jeg skamme Meg over dere.” Hvorfor ville Han skamme Seg over dere? Fordi dere hevder å være Hans når dere ikke vil følge Ham.

¹³⁷ Hva om jeg sa: “Denne lille gutten, han er—han er min sønn”, han snur seg rundt og sier: “Hvem, jeg din sønn? Hva tror du at jeg er!” Det ville gjøre meg skamfull. Det ville det, overfor din sønn.

¹³⁸ Og det er slik det er med dagens såkalte kristendom. Hvis du gir det et navn på en denominasjon, så er det greit, de aksepterer faderskapet til en denominasjon. Men når det kommer til å akseptere faderskapet til Guds Ord, Kristus, nei, så skammer de seg. De ønsker ikke å si: “Ja, jeg har talt i tunger. Ja, jeg har sett visjoner. Ja, jeg tror på Guddommelig helbredelse. Ja, jeg priser Herren. Jeg er fri fra all organisasjon, jeg bøyer meg ikke for noe av det. Jeg er en Kristi tjener.” Åh, du verden, det ville bare rive dem i fillebiter.

¹³⁹ Her om kvelden kom en stor taler til Full Gospel Business Men i Chicago.

¹⁴⁰ Må jeg stoppe her bare et øyeblikk for å si dette. Unnskyld meg. Men mange ganger tenker dere, og jeg gjør det også, at det vi snakker om, Bibelens Sannhet, ikke blir godt mottatt blant folket. Men, Det gjør det. Noen ganger reiser de seg imot Det, men egentlig mener de det ikke. De prøver å finne ut hvor du står.

¹⁴¹ Som historien var om en flokk med fyllicker, som diskuterte om det fantes noe slikt som kristendom. En mann sa: “Jeg vet hvor det finnes en, det er min kone.”

Sa: “Vel, jeg—jeg tror ikke på det.”

Sa: “Kom igjen, vi vil . . . la oss alle oppføre oss som om vi er skikkelig fulle.”

¹⁴² Dro opp dit til huset og gjorde alt de kunne. Og—og sa at hun skulle koke noen egg til dem, og så kastet han dem ut på gulvet og sa: “Du vet bedre enn å koke eggene mine på den måten!” Holdt leven i huset. Og de gikk over til det neste rommet, slengte seg ned i en stol. De hørte noen der ute som feide det opp, uten å si et ord, sa, sang en liten sang for seg selv.

Må Jesus bære korset alene,
Og hele verden gå fri?
Det er et kors for alle,
Og det er et kors for meg.

Og dette hellige korset vil jeg bære,
 Inntil døden setter meg fri,
 Og så gå hjem og bære en krone.

143 Den gamle fylliken sa: “Hva var det jeg sa til dere?” Sa: “Hun er en kristen!” Ser dere, de bare prøvde henne. Og noen ganger har jeg funnet ut at verden prøver deg.

144 Så jeg hadde aldri trodd at dette ville skje, men forrige lørdag kveld tror jeg det var, eller søndag kveld, den store taleren . . . Jeg pleier ikke nevne folks navn. Men han prøvde, arbeidet i fullstendig motsatt retning. Jeg prøver å holde menighetene utenfor den felleskirkelige bevegelsen, og denne mannen prøver å plassere dem inn der. Så, han talte for Christian Business Men. Hvilket, det var jeg som skulle ha hatt møtet i Chicago, og jeg trodde jeg ville være i Afrika på den tiden, så jeg kunne ikke ta det. Denne mannen sa, gikk opp dit og sa: “Den største bevegelsen, den største tingen på jorden nå, som noen gang har vært; er at alle menighetene vender tilbake til Den katolske kirke, i den felleskirkelige bevegelsen, og katolikkene vil få Den Hellige Ånd.” Hvilken djevelens snare!

145 Og denne lederen, broder Shakarian, presidenten for International Business Men, reiste seg og sa, etter at mannen hadde satt seg ned, sa: “Det er ikke slik vi har hørt det.” Sa: “Broder Branham har fortalt oss, at: ‘Denne felleskirkelige bevegelsen vil føre dem alle til dyrets merke.’” Og mannen satt på plattformen. Sa: “‘Det vil føre det til dyrets merke.’” Og sa: “Vi heller mot å tro at det han sier er Sannheten.” [Noen i forsamlingen sier: “Amen! Det samme gjør vi!”—Red.] Og han sa: “Hvor mange av dere ønsker å høre broder Branham komme og gi dere den sanne versjonen av det? Stå opp.” Og det var fem tusen og noe mennesker der. De skrek og ropte at jeg i det minste ville komme over for én dag, én dag.

146 Broder Carl Williams ringte meg opp, sa: “Broder Branham, du store, jeg gikk gjennom folkemengden”, sa, “de la stabler med hundre-dollar-sedler i hendene mine for å skaffe deg en flybillett opp hit og tilbake.” Ser dere, bare for én dag!

147 Ser dere, de menneskene, Ordet synker inn der vi noen ganger ikke vet det. Skjønner? Men, ser dere, når du virkelig . . . Uansett hvor mye verden er imot Det, hvor mye denominasjoner er imot Det, stadfester Gud at Det er Sannheten. Når den store stunden endelig inntreffer, vil ting skje som vi kanskje ikke tenkte på.

148 Ja, det viser at du ikke er sikker, hvis du er forlegen, så du vil helst ikke prate om emnet. Hvis du skammer deg over det, ønsker du ikke å prate om det, holder tilbake.

149 Men hvordan kan en mann som er fylt med Den Hellige Ånd, hvordan kan en mann som er full av Guds Kraft, og Guds kjærlighet i hans hjerte, snakke til en mann noen få minutter

og ikke nevne noe om den kjærligheten som er i hans hjerte? Ser dere, det er noe som—som skjer. Du kan ikke gjøre det.

¹⁵⁰ Dette er, må være den onde dag som Jesus talte om. Folk skammer seg over Ordet og Guds Ånd som virker i dem. Men når Sannheten blir klargjort for folket, så åpenbarer Gud Seg Selv, gjennom Ordet.

¹⁵¹ Nå, hvem som helst kan komme med alle slags påstander. Og vi har hatt det i disse dager, da det har kommet så mange påstander, at det har vært fryktelig. Men, ser dere, hvis det er en Sannhet, må det være ved Ordet. Fordi de sier at de har hatt alle slags ting, om olje som strømmer gjennom folk, og blod fra hendene deres, og kvinner med blod på ryggen, og strømmer nedover skoene deres, og løfter opp skoene sine og tømmer ut olje, og frosker som hopper ut og spretter ned på plattformen og alle slags lignende ting. Det er ikke noe slikt i Bibelen. Det er ikke noe løfte om noe som det i Bibelen. Det står bare: “I de siste dager ville ånden være så lik at den ville forføre de Utvalgte om det var mulig.” Men det er ikke noe Skriftsted for det.

¹⁵² Men når det kommer til ekte, uforfalsket Guds Ord, stadfestet av Gud, ser Det til og med ut til å gjøre den andre gruppen forlegen, på den radikale siden. Ser dere, det er en skam forbundet ved Det.

¹⁵³ Men Det er en virkelighet for en mann eller kvinne, gutt eller jente, som virkelig er en ekte kristen. Når Gud ga løftet om dåpen i Den Hellige Ånd, og du mottar Den, er det Noe som faller til ro inni deg, slik at det ikke er noe som kan ta Dets plass. Når en mann møter Gud; ikke i noe som er følelsesmessig opparbeidet, en begeistring, eller en religiøs doktrine, en katekisme eller læresetning, eller en dogme som han har tatt imot som en—en trøst for seg selv, men når han virkelig kommer til stedet som Moses gjorde, langt ute i ørkenen, kommer ansikt til ansikt med Allmektige Gud, og du ser Røsten tale til deg, nøyaktig med Ordet og løftet for tiden, så gjør Det noe med deg! Ser dere, du skammer deg ikke over Det, Det gjør noe med deg. Nå, la oss se nå, bare for de neste femten minuttene.

¹⁵⁴ Det er noen mennesker som får en slik opplevelse. Og når jeg taler til deg i dag, ikke som en menighet eller som en denominasjon, taler jeg til deg som en enkeltperson; ikke fordi du kommer hit til dette tabernaklet, fordi jeg elsker deg og du elsker meg, ikke på grunn av det. La meg tale til deg som et dødelig menneske, som en dag må komme til slutten på dette livet. Og jeg vil kanskje ikke være der, og en annen predikant vil kanskje ikke være der. Men det er bare En som kan møte deg der, og det er Gud. Og lytt du—du til Det, og ikke om “min kone er en god kristen” eller—eller “min mann er en god kristen”, men: “Har jeg det rett med Gud? Har jeg møtt Gud på den måten?” Ikke fordi “pastoren min møtte Gud”, eller fordi “diakonen min

møtte Gud”, men: “Har jeg møtt Ham?” Ikke fordi “jeg ropte”, ikke fordi “jeg talte i tunger”, men fordi: “Jeg møtte Ham som en Person!” Da vil du aldri skamme deg over Det, det er Noe som er så fullkomment og rent og ekte.

¹⁵⁵ Og husk, du kan møte en ånd som kan oppføre seg som Gud. Du kan møte en ånd, som kan gjøre *dette, det* eller *hint*; følg litt med på den og se hvordan den stemmer med Guds Ord. Du kan møte en ånd som forteller deg at du er frelst og gi deg en herlig følelse, og du roper og skriker; men når det kommer til å fornekte Ordet, hvordan kan Den Hellige Ånd, som skrev Ordet, fornekte Sitt Eget Ord? Den Ånden må understreke ethvert Guds løfte med et “amen”! Hvis den ikke gjør det, så har du ikke møtt Gud, du møtte en forførende ånd. Og verden er full av den i dag!

¹⁵⁶ Men når du ser Gud komme ned og sier noe, at Han vil gjøre en bestemt ting, så kommer det tilbake og gjør det, gang etter gang etter gang, da har du en ekte Guds Ånd.

¹⁵⁷ Hvordan kunne en Ånd være over en mann, Den Hellige Ånd som skrev Bibelen, så snu rundt og fornekte: “Det er ikke riktig, Det var for en annen tid?”

¹⁵⁸ Han sa: “Løftet er til dere, og til deres barn, til dem som er langt borte, så mange som Herren vår Gud skal kalle.” Det var Apostlenes Gjerninger 2,38. Hvordan kan en ånd da akseptere noe annet enn Det og være av Gud, når Hebreerne 13,8 sier: “Jesus Kristus er den samme i går, i dag og for evig”?

¹⁵⁹ Hva om noen sa: “Åh, jeg tror Han var en filosof. Han var en god mann. Han var en profet. Men når det gjelder Hans kraft . . .”

¹⁶⁰ Jeg snakket her om dagen med George Smith, gutten som er sammen med datteren min, Rebekah; en fin gutt, sang her i tabernaklet. En baptistgutt som nylig tok . . . sa: “Ta navnet mitt bort fra den tingen! Jeg vil ikke ha noe med det å gjøre.” Og det var en ung dame . . . De hadde en konferanse, denne bestemte baptistmenigheten, oppe i fjellene.

¹⁶¹ Og—og de er så sterkt imot meg, alle dem der ute, og om ikke . . . De har ikke noe imot meg; det er imot dette Ordet. Meg, som en mann, de kan ikke si noe imot meg, jeg har aldri gjort dem noe vondt. Men det er *Det* de er redde for. Skjønner? Nå var vi . . .

¹⁶² De hadde dette møtet der oppe, rettere sagt, og de hadde, skulle ha en misjonær som skulle ha de tre siste kveldene i denne store konferansen oppe i fjellene der det var kjølig. Hadde seg slik at denne misjonæren kom opp og gikk inn i Markus 16, og han sa: “Det er mange mennesker i dag som ikke kan tro på Guddommelig helbredelse.” Sa: “Jeg var i India. Jeg er en inder. Og jeg var i India da en mann her fra De forente stater, som heter broder Branham, kom.” Pastoren begynte å bevege seg bortover. Sa: “Min kone var døende med kreft. Jeg var blind”, eller noe

lignende. “Han ba for en av oss, og den andre kalte han ut i forsamlingen, uten engang å kjenne vårt eget språk og talte Guds Kraft.” Og sa: “Vi er her, helbredet!” Vel, de prøvde å få ham til å tie. De klarte det ikke. Det var, ser dere, rett i deres egen konferanse.

¹⁶³ Da nektet de til og med alt. Og noen av menneskene, selv min . . . denne guttens søster, på det stedet, ville ikke si noe. De ønsket å vite om hun var tilknyttet, en måte de kunne komme og finne det ut på.

En av damene sa: “Vel, jeg tror det.”

¹⁶⁴ Rebekah og George gikk for å treffe denne damen. Og hun gikk og fikk tak i ei jente som led av en—en . . . var litt tilbakestående på en måte. Derfor fikk de meg til å komme bort for å treffe jenta her om kvelden. Og jeg dro bort dit, den lille damen satt der, og jeg sa: “Er du en troende?”

¹⁶⁵ Hun sa: “Tja, jeg vet ikke om jeg er det eller ikke.” Vel, hun var ikke tilbakestående; bare en djevlesk ånd. De forstår det ikke. Ser dere, den inntar deg, og du skjønner det ikke. Når den kommer, så overmanner voldsomhet personen, og de skjønner det ikke.

¹⁶⁶ Kvinner som går ut her på gaten med disse shortsene på seg, de forstår ikke. Kanskje de, de kunne kanskje bevise og sverge på det, at de aldri har gjort noe ondt mot deres ektemann eller lignende, på den måten. Men i deres hjerte forstår de ikke, men djevelens ånd har overtatt dem. De er besatt av den. Hvorfor ville en kvinne kle av seg klærne sine foran en mann? Det er bare én person som gjorde det i Bibelen, og de var sinnssyke. Andre prøver å dekke seg til. De forstår ikke. Det er så utspekulert, så listig! Du må passe på, veie deg selv opp mot Guds Ord og se hvor du står.

¹⁶⁷ Denne unge damen sa: “Åh, de fortalte meg at jeg ble døpt da jeg var barn.” Sa: “Jeg vet ikke om jeg skal tro på de greiene eller ikke.”

Jeg sa: “Tror du ikke på Jesus Kristus?”

¹⁶⁸ Og hun sa: “Vel, jeg vet ikke om jeg gjør det eller ikke.” Hun sa: “Noe av det hokuspokus-greiene, det tror jeg ikke på.”

¹⁶⁹ Jeg sa: “Vel, selvsagt tror du ikke på hokuspokus-greier.” Jeg sa: “Men tror du at Han var Guds Sønn?”

“Åh”, sa, “Han kan ha vært det.”

¹⁷⁰ Jeg sa, og jeg sa: “Tror du at Han er den samme i dag, den Gud som ville frelse deg?”

¹⁷¹ Hun sa: “Er noe av de greiene om at det finnes mirakler og sånt? Jeg tror ikke noe på det.”

¹⁷² Og jeg sa: “Hva ville du gjøre hvis du satt i et møte og så Gud, Den Hellige Ånd, som er den eneste Gud som finnes, i virksomhet

blant folket; Gud i Faderskapet, Ildstøtten, og profetene; Gud i Sin Sønn; deretter Gud i Sitt folk? Det er bare attributter av Gud, en mektig Gud som omfavner Evigheten.” Jeg sa: “Hva ville du se om Han iblant Sitt folk fikk de—de blinde til å se, de døve til å høre, se ut over forsamlingen og fortelle folket hva som var galt med dem, og slik Han gjorde da Han var her på jorden?”

Hun sa: “Jeg tror det ville være horoskop.”

¹⁷³ Jeg sa: “Du er i en verre forfatning enn jeg trodde du var. Det hadde vært bedre for deg om du var sinnssyk, ser du, da ville du ikke være ansvarlig.” Men jeg sa: “Du er bare besatt av en ond ånd.” Jeg sa: “Da Jesus fortalte kvinnen ved brønnen om ektemennene sine, da Han så på folket og oppfattet tankene deres, ville du kalle det horoskop?” Ser dere, bare så dypt plantet i en denominasjon, kalt lutheranere, slik at alt i motsetning til det ville være galt!

¹⁷⁴ Nå, Gud ønsker mennesker som er dypt plantet i Ordet. Alt i motsetning til Det er galt! Jesus sa: “La ethvert menneskes ord være en løgn, og Mine være Sannhet.”

¹⁷⁵ Det var en mann i en veldig vitenskapelig tidsalder, som het Noah. Han skammet seg ikke over Guds Ord. Gud møtte ham, og Han snakket med ham. Han visste at det var Gud. Og Han sa: “Det kommer til å regne!” Det hadde aldri regnet, men han trodde det kom til å regne. Og troen han hadde, han skammet seg ikke for å anvende den. Han brukte ett hundre og tjue år på å bygge en ark, da verden var imot ham. Han skammet seg ikke over Guds Ord på sin tid. Gud frelste ham og hans husstand for det. Det var en . . . Hvor latterlig det kunne ha sett ut for andre mennesker; men for ham, han hadde møtt Gud. Uansett hvor vitenskapelig det andre var, var det motstridende, når det sa “det kunne ikke skje, det kunne ikke skje”, han hadde møtt Gud!

¹⁷⁶ Det er slik det er når du vet at du snakker med Ham! En skulle tro det var en tåpelig ting når noen . . . Når jeg vet at det er noen mennesker i verden som holder fast på at det jeg sier er Sannheten. Å stå her og si: “SÅ SIER HERREN, jeg drar til Arizona, der vil jeg møte syv Engler stimlet sammen”, vel, det var en gruppe menn som stod der og så at det skjedde. Her om kvelden sa jeg: “Los Angeles vil gli ut i havet.” Men når du har møtt Gud, og den Gud som ikke svikter, den Gud som gjør nøyaktig det Han sa Han ville gjøre, Han har alltid gjort det, du skammer deg ikke over det da. Du trenger ikke trekke deg tilbake og være flau over det; du kan fortelle hele verden. Når en mann møter Gud, snakker med Ham, og Guds virkelighet blir hans i hans hjerte, så skammer han seg ikke over Det.

¹⁷⁷ Noah skammet seg ikke. Det virket latterlig for resten av verden, men ikke for ham.

¹⁷⁸ Moses, da han var foran Farao, han skammet seg ikke over å fortelle Farao at disse bestemte tingene ville skje, fordi

han hadde møtt Gud. Gud sa det til ham i den brennende busken. Moses sa: “Jeg—jeg stammer.” Det var det han hadde, en taleforstyrrelse.

¹⁷⁹ Han sa: “Der kommer Aron. Du skal være Gud for ham, og han skal være profet for deg. Jeg vet at han kan tale godt. Men Jeg vil være med din munn. Hvem fikk mennesket til å snakke?” Amen. Jeg liker det. Det er Gud. “Hvem gjorde mennesket døv eller stum, eller hvem fikk mennesket til å snakke?” Gud gjorde det.

Han sa: “Herre, vis meg Din herlighet.”

Sa: “Hva har du i hånden?”

Han sa: “Det er en stav.”

¹⁸⁰ Sa: “Kast den på bakken”, den ble til en slange. Sa: “Ta den opp igjen”, den ble til en stav igjen. Amen. Han er Gud. “Legg hånden din på brystet ditt.” Han la den inn, dro den ut igjen, hvit som spedalsk. Sa: “Legg den tilbake og dra den ut igjen”, og den var som den andre hånden. “Jeg er Gud.”

¹⁸¹ Deretter gikk han opp fremfor Faraog og sa det Han sa han skulle si. Han sa: “Det vil bli *slik* og *slik*.” Plukket opp sand og kastet den opp i luften og sa: “SÅ SIER HERREN, la lopper komme over jorden”, og loppene kom. Tok vann og helte det ut i elven og sa: “SÅ SIER HERREN”, og hele elven og alt ble til blod. Kalte hagl ned fra himmelen.

¹⁸² Dere vet, i de siste dager vil disse plagene komme igjen. Og husk, en ekteskapsbryter på Bibelens tid, hans straff var døden ved steining. Og den vantro menigheten vil bli steinet til døden med haglsteiner, som en gang var Guds straffemåte. Han vil steine den vantro verden, denne utro generasjonen. Han vil steine den fra himmelen, med haglsteiner som veier et talent hver, som er hundre pund. Den utro menighet vil dø, den utro verden vil dø under Guds straff, under steining, slik Han gjorde i begynnelsen. Få det rett med Gud, menighet! Det er det vi alle må gjøre, vende oss tilbake til Gud!

¹⁸³ Denne gamle med hårete ansikt, grått skjegg, skallet hode, tynne armer, åtti-år-gamle Elias satt der oppe i villmarken og kikket ut over folkets synder. Gud talte til ham en morgen, sa: “Gå ned der og fortell Akab at ikke engang dugg vil falle fra himmelen før du ber om det.”

¹⁸⁴ Jeg kan se de små øynene hans kikke ut fra det bustete, hvite skjegget, med staven i hånden, gående nedover veien som en seksten år gammel gutt. Trådte rett inn for kongen og sa: “Ikke engang dugg vil komme fra himmelen før jeg ber om det.” Han skammet seg ikke over Gud eller Hans Ord; fortelle en konge eller noen andre. Han skammet seg ikke. Trengte ikke å gjemme seg, si: “Nå, Akab, du ville være en . . .”

185 Det minner meg litt om hvordan vi er. Så jeg sa til folket: “Jeg har kommet til et punkt der jeg trenger mer tro.” Det er derfor jeg er hjemme nå, for å få en—en ny fylde av tro.

186 Det ser ut til at det har blitt slik, at når du ber for folk, så ber du om unnskyldning: “Herr djevel, kan du være så snill og flytte deg og la meg . . .?” Ingenting! Troen har muskler og hår på brystet. Når den taler, tier alt annet. Ikke si: “Herr djevel, kan du flytte deg?”

187 “Kom deg ut herfra! Jeg er en sønn av Gud, utsendt av Gud. La dem være i fred!” Da skjer det noe. Du skal ikke unnskyldte deg for djevelen, ingenting med ham å gjøre. Skammer deg ikke over Guds Ord, skammer deg ikke over ditt oppdrag, skammer oss ikke over hvem vi er.

188 Det eneste jeg skammer meg over, er at jeg er en Branham, det er min jordiske fødsel. Jeg skammer meg over feiltrinnene mine.

189 Men som Hans tjener, skammer jeg meg ikke! Jeg skammer meg ikke over Hans Ord. Om det er denominasjoner, konger, fyrster eller hva det kan være; bare rede for å gi et svar, Gud ber om det.

190 Moses gikk opp fremfor Farao. Han skammet seg ikke over å fortelle ham at de ikke ville gå på kompromiss og godta hans *så-mange* dager ut i ørkenen.

Han sa: “Noen av kvinnene bør bli tilbake med barna deres.”

191 Sa: “Vi vil dra alle sammen! Ikke engang en hov vil bli etterlatt, vi vil ta med oss kveget vårt og alt.” Han skammet seg ikke. Hvorfor? Han hadde kommet inn i utfrielsens Lys.

192 Det er grunnen til at med en gang en mann eller en kvinne, syk eller hva, kommer inn i Guds Nærvær og vet at Gud har helbredet dem, da trer du inn i utfrielsens Lys. Du går ikke på kompromiss med noe.

193 Utfrielse var i hans hjerte, for han hadde møtt den Gud som sa: “Jeg er Abrahams Gud, som ga Abraham løftet. Og tiden, tiden for forløsning, for utfrielse er for hånden. Jeg sender deg ned dit for å føre dem ut.” Hva er det å be om unnskyldning for?

194 Farao kunne ha drept ham. Han var bare en mann. Han var en slave. Han kunne ha drept ham. Men han skammet seg ikke over Ordet. Han kom ikke ned og knelte ned og bønnfalte Farao om noe. Han sa: “Jeg har kommet for å ta dem med meg.”

Farao sa: “Vel, du kan ikke ta dem med deg!”

195 Han sa: “Ja vel, da vil det komme lopper over jorden, inntil du vil vade gjennom dem.” Og det var det som skjedde.

Sa: “Åh, Moses, ta dem bort!”

Sa: “Ja vel. Vil du nå omvende deg?”

Sa: “Vel, du kan gå *så-mange* dager inn i ørkenen.”

196 Han sa: “Da vil det komme fluer.” Amen. Sa: “Mørke vil komme.” Det var så mørkt at du ikke kunne skille ett sted fra et annet.

197 Og til slutt kom døden. Fra Faraos til tjeneren var det død for det eldste barnet i familien. Hadde ingen unnskyldning til noen. Han var en Abrahams sønn, født i Guds Ånd, gitt et oppdrag av Gud, Guds Budskap, for å gå ned og føre disse menneskene ut.

198 Vel, kan ikke Gud kalle frem det samme i denne tid, for å føre en Brud ut fra menigheten? [Forsamlingen sier: “Amen.”—Red.] Daniel var ikke, eller . . .

199 David, rettere sagt, var ikke redd for Saul. Da alle var redde for Goliat der ute, var han ikke redd for å gå bort. Og sa: “Din tjener . . .” Denne lille, hengslete karen sa: “Din tjener vokter sin fars sauer, og en bjørn kom inn og fikk tak i en av dem. Jeg jaget den ut i villmarken og drepte den med en slynge. En løve kom inn.” Åh, du verden! “En løve kom inn og fikk tak i en av dem og løp ut i villmarken, og jeg slo den ned med en slynge. Da den reiste seg, drepte jeg den.” Han sa: “Og den Gud . . .” Den frafalne kongen stod der, de veikke soldatene som hevdet å tjene Himmels Gud og lot den uomskårne filisteren stå der ute og håne den levende Guds hær. Sa: “Din tjener vil også drepe ham. For den Gud som overga løven og bjørnen til meg, vil også overgi den uomskårne filisteren.” Han stammet ikke, sa ikke: “*kanskje* det vil skje.” Han sa: “Det vil skje!” Han skammet seg ikke.

200 Daniel, foran kongen, var ikke redd for å trosse hans ordre om at ingen kunne be, utenom til ham. Han åpnet opp vinduene og løftet opp skyvevinduet og ba tre ganger om dagen. Han var ikke redd.

201 Sadrak, Mesak og Abednego var ikke redde for den brennende ildovnen. Sa: “Vår Gud er i stand til å utfri oss. Gud kan utfri oss. Men hvis Han ikke gjør det, bøyer vi oss ikke ned for ditt bilde.” De skammet seg ikke over det. Nei, sir. Nei, sir. De skammet seg så visst ikke over det, fordi de visste.

202 Samson skammet seg ikke foran filisterne. Da tusen løp mot ham, plukket han opp et kjeveben fra et muldyr. Og hjelmene, de var omtrent en og en halv tomme tykke av messing. Han slo ned tusen med det, og fremdeles hadde han kjevebenet i hånden. Han skammet seg ikke. Han bare tok det han hadde i hendene sine og gikk til verks med det. Han visste at Guds Ånd var over ham. Han visste at han var født en nasareer. Han visste at ingenting kunne stoppe ham. Han var en Guds tjener. Så lenge han var i Guds vilje, kunne ingenting stå i hans vei, uansett hvor mange konger eller filistere eller den slags som kom i veien. Riktig.

203 Johannes skammet seg ikke over Guds Ord som kom til ham i ørkenen og sa at han skulle gå å døpe med vann. Han skammet seg ikke over å si: “Se Guds Lam som tar bort verdens synd”,

for Guds Ånd var over ham. Han skammet seg ikke fremfor prestene.

²⁰⁴ Han skammet seg ikke over Guds Ord da han kom fram for Herodes. Filips kone bodde sammen med Herodes. Gikk like opp til kongens ansikt! Denne gamle karen med hårete ansikt fra villmarken der, kom ut derfra, uten noen utdanning eller noe annet, og gikk rett opp til Herodes' ansikt og sa: "Det er ikke lovlig for deg å ha henne!" Han skammet seg ikke over Guds Ord. Ja visst. Han skammet seg absolutt ikke over Det.

Stefanus, han skammet seg ikke over Guds Ord.

²⁰⁵ Først, pinsevekkene der oppe på Pinsefestens Dag, da de samlet seg på den øvre sal, falt Den Hellige Ånd over dem, ved et Guds løfte. I Lukas 24,49 står det:

... se, jeg sender min Fars løfte over dere. Men vent ... i byen Jerusalem, til dere mottar kraft fra det høye.

²⁰⁶ Og selve løftet som Guds Ord lovet dem: "Se, Jeg sender Min Fars løfte over dere, men vent der. Ikke få noe mer teologi eller utdannelse og så videre, vent til dere blir ikledd Kraft." Og da den Kraften fra Himmelen kom som en fremfarende mektig vind, skammet de seg ikke over Evangeliet.

²⁰⁷ Peter reiste seg, sa: "Omvend dere, alle sammen. Dere menn med ugudelige hender, dere har korsfestet Fredsfyrsten som Gud har oppreist fra de døde. Og vi er vitner. For dette er det Joel sa ville finne sted i de siste dager: 'Jeg vil utøse Min Ånd over alt kjød.'" Han skammet seg ikke over Evangeliet.

²⁰⁸ Lille Stefanus, som jeg nevnte for en liten stund siden, da han gikk gjennom der som en—en—en tornado. Han var ikke en predikant. Han var bare en diakon, men vitnet overalt om oppstandelsen. Han hadde møtt Gud. Og det er akkurat som . . .

²⁰⁹ Prøve å stoppe ham? Vel, det var som å prøve å slukke et—et hus, et brennende hus, brannen i det, på en vindfull dag i en tørkeperiode. Ja, hver gang vinden blåste, bare tentes en ny ild.

²¹⁰ De slengte ham inn for Sanhedrinrådet. Kan du forestille deg hva det er? Det er som det Økumeniske Rådet. Alle religioner føres inn under det Økumeniske Rådet. Alle sammen ble ført inn under Sanhedrinrådet. Fariseere, saddukeere, herodianere, hva enn de var, de måtte komme inn i det rådet. Og de arresterte ham, ikke bare en organisasjon, men det store rådet arresterte ham. "Vi vil skremme livet av ham."

²¹¹ Da han gikk fram den morgenen, sier Bibelen at hans ansikt så ut som en Engel. Han sa: "Menn og brødre, la meg tale til dere. Våre fedre bodde i Mesopotamia før de kom til Karan" og så videre. Han begynte å legge ut Skriftene. Så da han nærmet seg slutten, kom Ånden over ham, han sa: "Dere stivnakker, uomskårne på hjerter og ører, dere står alltid Den Hellige Ånd

imot; som deres fedre gjorde, så også dere.” Han skammet seg ikke over Evangeliet, skammet seg ikke over Ordet. Han var ikke forlegen foran noe Sanhedrinråd. Nei.

²¹² Paulus sa foran Agrippa. Siden han var jøde, undervist under Gamaliel, var han en mektig, ærverdig person. Men en dag, på vei ned til Damaskus, kom han i Nærvær, kontakt med Gud. En Engel kom ned fra Himmelen i form av en Ildstøtte, et Lys som slo ham i bakken. Reiste seg og sa: “Herre, Hvem er Du?”

Og Han sa: “Jeg er Jesus.”

²¹³ Stående foran Agrippa, gjentok han historien igjen. Han sa: “Jeg skammer meg ikke over Evangeliet om Jesus Kristus, for Det er Guds Kraft til frelse for alle som tror.” Ja visst.

²¹⁴ Nå, venner, vi kunne fortsatt videre med menn ned gjennom tidsalderen, men vår tid er gått.

²¹⁵ Men la meg si dette. En mann som en gang har kommet i kontakt med Gud, som er Ordet, og Ordet har blitt gjort klart og manifestert for ham, det finnes ikke noe skam ved det. Du skammer deg ikke. Jeg skammer meg ikke over å si at jeg tror hvert eneste Guds Ord. Jeg skammer meg ikke over når Herren sier at jeg skal si noe, du går og sier det og gjør det; jeg skammer meg ikke over å si at jeg har blitt fylt med Den Hellige Ånd; jeg skammer meg ikke over å si at jeg har talt i tunger; jeg skammer meg ikke over å si at vår Herre har vist meg visjoner; jeg skammer meg ikke over å si at Han er den samme i går, i dag og for evig.

²¹⁶ “Når dere blir ført fram for herskere og konger for Mitt Navns skyld, skal dere ikke være bekymret for hva dere skal si, for det vil bli gitt dere i samme stund. Det er ikke dere som taler, men Min Far som bor i dere. Men hver den som skammer seg over Meg og Mine Ord i denne generasjonen, ham vil også Jeg skamme Meg over for Min Far og de hellige Engler.” Gud hjelp oss å ikke skamme oss, men hjelp oss å være et levende vitnesbyrd.

²¹⁷ Hver mann i Det gamle testamentet, da profetene kom, ble de—ble de det levende Ord. De var Ordet. Jesus sa at de ble kalt guder, og de var det, fordi Guds Ord kom til dem. De sier: “Det er SÅ SIER HERREN.”

²¹⁸ Og enhver Kristi disippel som har kommet i kontakt med Ham i forløsning, og frelsen har kommet inn i hans hjerte, han er en besitter av Gud. Og hva slags liv skulle vi leve, og hvordan skulle vi vandre, og hvordan skulle vi snakke, hvis Gud representerer Seg Selv gjennom våre egne dødelige kroppar? Hvem kunne skamme seg over det?

²¹⁹ Hvis det hadde seg slik at jeg var i politiet her i Jeffersonville, gikk nedover gaten med all myndigheten, så ville jeg ikke skamme meg over byen. Jeg ville være en del av byen. Jeg ville være en politimann, en del av byen, for å holde ro og orden. Hvis en mann kjørte på rødt lys, ville jeg ikke skamme meg over å si at

han hadde gjort feil, gitt ham en bot. Det er min plikt, fordi jeg— jeg blir betalt av byen. Jeg lever av byen. Jeg har myndigheten fra byen. Uansett om han var full, eller hva som var galt med ham, så vil de støtte meg. Jeg holder stand, fordi jeg er en politimann og or- . . . Jeg er ordinert eller plassert her og gitt myndighet til å gjøre dette. Du skal ta loven og rettighetene og slikt, og se til at det blir gjort riktig.

²²⁰ Så, hvis jeg er en kristen og blitt fylt med Ånden og bærer vitnesbyrdet om Jesu Kristi oppstandelse, at Han er den samme i går, i dag og for evig, la ikke noen djevel prøve å dytte deg rundt og sier: “Du gjør ikke *dette* og du gjør ikke *det*.” Du gjør Det. Gud har gitt deg . . .

²²¹ Ser dere, vi har ikke kraft. Politimannen har ikke kraft til å stoppe én bil. Det er nesten . . . noen ganger har de tre eller fire hundre hestekrefters motor, hva kunne han gjøre med det? Men han har myndighet.

²²² Og det er Menigheten. Vi har myndighet ved Jesu Kristi oppstandelse og Hans Løftesord, halleluja: “De tingene Jeg gjør skal dere gjøre også; mer enn dette skal dere gjøre, for Jeg går til Faderen.”

²²³ Ikke skam deg over Ham i denne generasjonen; syndig, forvirret, den siste generasjonen som noen gang vil være på jorden, denne syndige, utro og full av råtnende sår. Alle, alt som har vært anstendig har blitt uanstendig. Nasjonal politikk, skitt! Nasjoner er splittet opp.

²²⁴ Langt tilbake i Afrikas jungler, hos safari-jegere, måtte de ha med seg kraftige radioer for å høre Elvis Presley, Pat Boone og de karene med rock’n’roll og twist. Og de innfødte prøvde å se hva de gjorde, kastet på hodet og oppførte seg som det, de innfødte stod og så på dem. Men, du skjønner, de er ikke amerikanere som Pat Boone, og Elvis Presley, og Ricky Nelson og de karene er. De er ikke Judaser av det slaget, men de . . . Ser dere, det er en ånd. Og ånden er ikke bare i Amerika, den har spredd seg ut over verden, for å føre dem til slaget ved Harmageddon. De oppfører seg som det, enten de er . . . Uansett hvilken nasjon de kommer fra, Afrika, India, hvor enn det er, det vulgære greiene har spredd seg over hele jorden, ved at bare én mann startet det.

²²⁵ På samme måte har Evangeliet og den Allmektige Guds Kraft spredd seg verden rundt! Og atskillelsens tid finner sted nå, når Gud kaller en Brud, og djevelen kaller en menighet. La meg være en del av Bruden!

La oss be.

²²⁶ Kjære Gud, vi ser håndskriften på veggen, Herre. Vi er i endens tid. Vi vet at det er store ting som ligger foran, men ennå et eller annet sted, et eller annet sted ute i dette kaoset her, er det fremdeles ærlige mennesker som er bestemt til Liv. Det ville være umulig for én mann eller to menn; men, Gud, oss alle sammen,

la oss spre i alle hjørner vi kan, de gode nyhetene om at Jesus kommer, og, ser dere, bare spre litt Brød videre, et lite Ord. Hvor enn Ørnene er, vil de følge den Maten. Enten Det kommer ved et lydbånd, eller om Det kommer ved et ord eller et vitnesbyrd, så vil Ørner følge Det til Dets hovedkvarter. For Det er skrevet: "Der Åtselet er, der vil Ørnene samles." Kjære Jesus, vi vet at Du er Åtselet som vi spiser. Du er Ordet, og Ordet ble kjød og tok bolig iblant oss. Vi ber, Gud, at idet vi sprer Ordet, at de sanne Ørnene vil finne Det.

²²⁷ La oss ikke skamme oss når vi står fremfor folk, ugudelige, likegyldige mennesker, religiøse, hva enn det er. Som Paulus sa til Timoteus:

... La oss være rede i tide og utide! Overbevis, rettesett og ... med all tålmodighet og undervisning.

For den tid kommer da de ikke skal holde ut den sunne lære, men etter sine egne lyster skal ... hope seg opp lærere, og det etter hva som klør dem i øret.

Og vil bli vendt ... fra sannheten, ... til eventyr.

²²⁸ Gud, vi lever i den tiden. Du har latt meg leve lenge nok til å se det skje. Slik det ligger rett her i denne hjørnesteinen i dette tabernaklet i dag, fra tretti-tre år tilbake.

²²⁹ Gud, velsign hver enkelt her inne. Hvis det er en her inne, Herre, som ikke er klar for å møte Deg, slik at de ikke helt klarer å rette seg etter Ditt Ord, og de ikke har møtt Deg ansikt til ansikt og vet at Du ikke bare er ved en—en—en slags aksept-handling, som du ville med en læresetning eller noe, men har møtt den levende Gud; og hvis de ikke har gjort dette, Herre, må de gjøre det akkurat nå.

²³⁰ Jeg—jeg tror Du er—Du er virkelig nær i denne stund. Jeg vet ikke hvem de er. Jeg vet ikke engang om det er noen her, men jeg føler meg bare ledet til å be til Deg. Ikke for at folket skal høre meg, for det ville være hyklersk. Gud forby. Jeg ønsker ikke å være en hykler. Men jeg ber om det med mitt hjertes oppriktighet, Herre.

²³¹ Hvem enn han eller hun er som Du taler til denne formiddagen, må de ydmykt ikke skamme seg, men langt ned i dypet av sitt hjerte ta imot Deg nå og komme i kveld og bli døpt i Jesu Kristi Navn, og følge ethvert Ord, ethvert Ord; hvis de har blitt døpt annerledes, eller stenket, overøst. Husk (vi gjør det, Herre) at Du sa: "Hver den som tar ett Ord bort fra Boken, legger ett ord til Den, hans del vil bli tatt bort fra Livets Bok." Selv om han prøver, kommer, setter navnet sitt i boken, vil det—det ikke fungere. La oss være oppriktige og ydmyke.

²³² Nå er de i Dine hender, Herre. Gjør med dem som Du ønsker, for de er Dine. I Jesu Kristi Navn, Guds Sønn.

233 Nå mens vi har våre hoder bøyd, ønsker jeg at dere skal tenke virkelig alvorlig nå. Jeg ber om unnskyldning, først, for at jeg var rundt femten minutter over. Nå vil vi nynne. Og bare tenk i ditt hjerte nå: “Har jeg virkelig møtt Gud?” Bare tenk virkelig oppriktig på det nå. Fordi, det vil ikke bli altfor mange ganger kanskje før . . . Kan være den siste gangen nå, som vi vil møtes før Hans Komme. Det er nære, venner. Ethvert Skriftsted, ser det ut til, er omtrent oppfylt. Og det kan være for deg eller meg, dette kan være vår siste sjanse. Vi kan være døde før kvelden.

Jeg vil gå med Ham, med Ham hele veien.

Jeg kan høre: “Skammer du deg over Meg og Mitt Ord?”

Jeg kan høre min Frelser . . .

234 Nå bare forestill deg at du ligger på dødssengen din nå. “Kan høre . . .” Da kan det være for sent, men det er ikke det akkurat nå.

“Ta ditt kors, og”, må kanskje ofre nå, “følg Meg.”

Nå, i ditt hjerte, svar dette:

Jeg vil gå med Ham gjennom hagen,

Jeg vil gå med Ham gjennom hagen,

Jeg vil gå med Ham gjennom hagen,

Jeg vil gå med Ham, med Ham hele . . .

235 Nå med våre hoder bøyd, la oss løfte våre hender og si:

Jeg vil gå med Ham gjennom dommen,

Nå, det er det som skjer akkurat nå, Han dømmer oss.

Jeg vil gå . . .

Herre, finner Du meg skyldig? Da, tilgi meg.

. . . gjennom Hans dom,

Hva dømmer Du meg til å bli i formiddag, Herre?

. . . med Ham, gjennom domm- . . .

Prøv meg, Herre, se om det er noe urent i meg.

. . . med Ham, med Ham hele veien.

236 Far, vi takker Deg i formiddag for alle disse hendene. Jeg så ikke én person som ikke hadde hendene løftet. Jeg takker Deg, Herre. Jeg—jeg tror ikke Du gjorde det heller, Herre. Ingen som ikke hadde hendene løftet, de er klare for å gå igjennom dommen. Døm oss, Herre. Og hvis det er noe galt i oss, tilgi oss for det, Far. Gi oss av Din nåde, for vi ønsker ikke møte Din dom når nåden ikke er til stede. Så, nåden er til stede nå, så vi ber, Gud, at Du må dømme oss og tilgi oss for våre synder, i henhold til Ditt Ord og Ditt løfte. Og la oss leve for Deg alle dagene av vårt liv, uten å skamme oss over Evangeliet.

237 Nå, Far, hvis det er Din vilje, begynner vi med tre søndager på rad med møter. Forbered hjertene våre for det, Herre. Forbered meg, Å Gud. Jeg er den som trenger Deg så dypt. Jeg ber om at Du må føre og lede meg i de tingene som jeg burde gjøre og si i disse dagene som kommer.

238 Før og led vår kjære broder Neville, den djerve tjeneren Din, Herre; og også broder Mann, og diakonene i menigheten, og tillitsmennene og enhver person som samles her.

239 Forbered oss, Herre, slik at vi kan være i stand til, på en—en virkelig kristen måte, å bringe syndere til Deg, og å bringe menighetsmedlemmer til å kjenne den Gud som vi kjenner, som vi har møtt personlig, la Ham bli deres Gud også. Nå, Far, dette kan ikke vi gjøre, vi kan ikke få dem inn. Men Du, Hellige Ånd, beveg Deg over folket, medlemmene av menigheter.

240 Og som den lille opplevelsen jeg hadde med Deg her om morgenen: “Gå og finn en Brud til Min Sønn. Ta Den ut fra folket, blant menighetene. Kall Bruden ut.” La meg, i bønn nå, Herre. Må Du sende Rebekka; jeg vil prøve å være Elieser. Hjelp meg å være en trofast tjener. Og må Himmelens Gud sende Sine Engler foran meg, foran oss, slik at vi vil samle tingene sammen og velge Bruden som Han har valgt. Vi ber om det i Jesu Navn. Amen.

241 Nå, jeg beklager at jeg har oppholdt dere litt lenge. Den er tjue-fem over. Jeg skulle ha vært ute herfra for tjue-fem minutter siden. Men, nå, liker dere den gamle sangen: “Ta Navnet Jesus med deg?” [Forsamlingen sier: “Amen.”—Red.] Er ikke den fin? Jeg har sunget den nå i rundt tretti-tre år som en avslutningssang. Vanndåp: “Ved Jordans stormfulle bredder jeg står.” Og jeg synes den er så vakker: “Bare ta Det overalt hvor du går!”

Kjære Navn, å hvor skjønt!

Håp . . . (Nå håndhils på noen ved siden av deg.)

Kjære Navn, kjære Navn, å hvor skjønt!

Jordens håp og Himmelens glede.

242 Husk nå møtet i kveld, halv åtte, halv åtte i kveld. La oss nå synge dette ene verset, ser dere.

Ta Navnet Jesus med deg,

Som et skjold mot hver en snare;

Når prøvelser rundt deg . . . (Hva gjør du da?)

Bare si det hellige Navnet i bønn.

Kjære Navn, å hvor skjønt!

Jordens håp og Himmelens glede;

Kjære Navn, å hvor skjønt!

Jordens håp og Himmelens glede.

243 Var det noen som kom for å bli døpt etter dette møtet? Hvis så, løft deres hender. Noen som skal bli døpt? To, ja vel, som skal

døpes rett etter dette møtet. Hvis resten av dere, noen av dere som ønsker å bli døpt, vil vi ha dåpsmøter i alle disse møtene. Det eneste du trenger å gjøre er å spørre. Vi er klare for å døpe deg. Det er vår plikt, å døpe deg i Navnet til vår Herre Jesus Kristus. Det er vår plikt å gjøre det. Og vil være glade for å gjøre det, når som helst. Dere som skal døpes, bare gå til rommene, rett etter møtet, og vi vil gå rett videre med vanndåpen. Hvem som helst som ønsker å følge dem, du kan være sikker på at vi er her . . . hvis du har omvendt deg fra din synd og du har tatt imot Jesus som din Frelser.

²⁴⁴ Du har vært en kristen i årevis og har aldri sett Lyset, og utfrielsens Lys har kommet nå. En kvinne, en Brud som må ta Navnet! Jesus sa: “Jeg kom i Min Fars Navn, og dere tok ikke imot Meg. Men det kommer en i sitt eget navn, og ham tar dere imot”, det er din denominasjon.

²⁴⁵ En hvilken som helst sønn kommer i sin fars navn. Jeg kommer i min fars navn. Dere menn kommer i deres fars navn.

²⁴⁶ Og hva var Hans Navn, hva er Faderens Navn? Jesus! Han, “kom i Min Fars Navn, dere tok ikke imot Meg.” Nå vil Hans Brud ha Hans Navn, selvfølgelig.

²⁴⁷ Jeg ektet en kvinne som het Broy, og hun ble en Branham.

²⁴⁸ Han kommer for en Brud, sørg for å huske det når du kommer til bassenget.

La oss bøye våre hoder nå.

²⁴⁹ Og broder Vayle her er ingen fremmed for oss. Han er en veldig kjær broder, vært med meg i mange møter, ham og hans kone. Og han er også nå den som skriver disse talene og slikt som kommer i bokform. Broder Vayle, vil du avslutte for oss i bønn, mens vi bøyer våre hoder. [Broder Vayle ber—Red.]

Å SKAMME SEG NOR65-0711
(Ashamed)

Dette budskapet av broder William Marrion Branham som opprinnelig ble talt på engelsk søndags formiddag den 11. juli 1965 i Branham Tabernacle i Jeffersonville, Indiana, U.S.A., er tatt fra et lydbånd opptak og trykt uredigert på engelsk. Denne oversettelsen på norsk er trykket og gitt ut av Voice Of God Recordings.

NORWEGIAN

©2019 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Informasjon om opphavsrett

Alle rettigheter forbeholdes. Denne boken kan skrives ut på en privat skriver for personlig bruk eller deles ut gratis, som et verktøy for å spre Evangeliet om Jesus Kristus. Denne boken kan ikke bli solgt, reproduisert i stor skala, publisert på en nettside, lagret i et mottakersystem, oversatt til andre språk eller bli brukt for å samle inn penger uten uttrykkelig, skriftlig tillatelse fra Voice Of God Recordings®.

For mer informasjon eller vedrørende annet tilgjengelig materiale, vennligst kontakt:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org